

ဝန်လင်း

Read on the move

မင်းလူ

ချစ်သော ပန်းကလေး

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

(က)

ညီလေး...မင်းရေးတဲ့“ပန်းကျောင်း”ဝတ္ထုဖတ်ပြီးပြီ။သိပ်ကောင်းတယ်။

နောက်စာအုပ်တွေကိုဒီထက်မမြင့်နဲ့။ မြင့်ရင် ငါနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။

(ကိုကြီးသောင်း)

ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးစာအုပ်ဖြစ်သော“ပန်းကျောင်း”ဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍

ကျွန်တော့်ကို အလွန်ခင်မင်သောကိုကြီးသောင်း၏ ဝေဖန်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ကျွန်တော်သည်

“ပန်းကျောင်း” ကိုရေးစဉ်က ရေးဟန်၊ ရေးနည်းတို့ကိုတတ်နိုင်သမျှ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရေးပါသည်။

ထိုအချက်ကိုရည်ရွယ်၍ ကိုကြီးသောင်းကနောင်ကိုလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းရေးဖို့

အကြံပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ကိုလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင်

ရေးပါသည်။ကိုကြီးသောင်းကား စာအလွန်ဖတ်သူဖြစ်သော်လည်း

သူ့ပညာအရည်အချင်းကိုမေးလျှင်“အိုကွာ...ရေးတတ်ဖတ်တတ်ပေါ့” ဟုပြောတတ်လေသည်။

(ခ)

ပန်းကျောင်းဝတ္ထုထွက်ပြီးနောက် စာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊

နှုတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း ဝေဖန်ကြသူအားလုံးလိုလိုမှာ

“ကောင်းပါတယ်”“ကောင်းပါတယ်”ဟုသာ

ပြောကြသောကြောင့်ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်“ဟုတ်လှပြီ”ဟုထင်မိပါသည်။ သို့ရာတွင်

၁၉၇၇-ခု အောက်တိုဘာ ၁၇ ရက်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံမှ စာတစ်စောင်ကို

လက်ခံရရှိပါသည်။

“နောက်ကိုလဲပန်းကျောင်းလို ဟာသဝတ္ထုမျိုးတွေပဲ ရေးစေချင်တယ်”တဲ့။

“ပန်းကျောင်း” သည် ဟာသဝတ္ထုမဟုတ်ပါ။ လူငယ်သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုသာလျှင်

ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ဟာသဖက်သို့ အလေးကဲသွားသည်

ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ညွှဲသေးလို့သာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ရွေးချယ်သော အကြောင်းအရာများ သည် လူတို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားတတ်သော “အချစ်” အကြောင်းနည်းပါသော အကြောင်းအရာများ သာ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စာများ ကို ဖတ်သောအခါ ပျင်းရိညည်းငွေ့ဖွယ် မဖြစ်ရအောင် ရယ်စရာလေးများ ညှပ်၍ ရေးရပါသည်။ ဤဝတ္ထုတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ရယ်စရာများ ကို ကြားညှပ်၍ ရေးပါသည်။ ဤဝတ္ထုသည်လည်း ဟာသဖက်သို့ အလေးကဲနေသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ညွှဲတုန်းပဲဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီးနောက် “ရယ်ရသားပဲ” ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

(ဂ)

အမှန်အားဖြင့် ဤဝတ္ထုသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘူမိဗေဒဌာနမှကျောင်းသားများ ကွင်းဆင်းကြစဉ် တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ရသော ရင်ထိတ်ဖွယ်၊ သနားလွမ်းမောဖွယ်၊ အားတက်ဖွယ်တို့ကို ရေးသားထားသောဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘူမိဗေဒကျောင်းသား မဟုတ်ပါ။ ဒဿနိကဗေဒကျောင်းသားသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘူမိဗေဒနှင့်ကား ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။

ဘူမိဗေဒကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသော ပန်းချီကိုမျိုးမြင့်၊ ဆလိုင်းအောင်ကျော်မိုး(ဆလိုင်းမိုနောင်) တို့နှင့် ကျွန်တော်သည် ရက်ပေါင်းများစွာ အတူတကွနေခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ပြောပြသောကြောင့် ဘူမိဗေဒကွင်းဆင်းခြင်းအကြောင်းများ ကို ထပ်တလဲလဲ ကြားခဲ့ရပါသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်၏ ငယ်ပေါင်း ချစ်သူငယ်ချင်း မြင့်သောင်း(မြင့်ကောင်း)နှင့် ကိုအောင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုကဲ့သို့ ချစ်ခင်သောကိုဆန်နီသည်

လည်းကောင်း၊ ဘူမိဗေဒ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်ကြပါသည်။ မြင့်သောင်းဆိုလျှင် သူ၏ ကွင်းဆင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို အသုံးပြု ရန်ပေးထားခဲ့ပါသည်။

၁၉၇၃-၁၉၇၄ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းမှအောင်အေး(ကိုဝိုင်းသော်)၏ “ကျွန်တော်နှင့်ရှမ်း” ဝတ္ထုတိုသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့ပါသည်။

အထက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များ အပြင်...

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဘူမိဗေဒဌာနမှပါမောက္ခဆရာကြီး ဦးဘသန်းဟက်၊ မြေနီလမ်းကလေး သီချင်းကို ရှာပေးသော ဆရာဦးတင်ကျော်သန်း၊ ထိုသီချင်းကိုရေးစပ်သောကိုစောဟန်(စတုတ္ထနှစ်၊၁၉၆၆-၁၉၆၇)နှင့်တကွ၊ ဘူမိဗေဒဌာနမှဆရာ၊ ဆရာမ များ နှင့် ကျောင်းသားများ ကိုပါ အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

(ဃ)

ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုကို ရေးရာတွင် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်ကို ပဓာနထားပါသည်။ ရေးဟန်၊ ရေးနည်း၊ အဖွဲ့အနွဲ့၊ အချိတ်အဆက်တို့ကို ပဓာန မထားပါ။

ထို့အပြင် ကျောင်းသားလူငယ် တစ်ဦးချင်း၏ စရိုက်ကို အလေးပေး၍ မရေးဘဲ ကျောင်းသား လူငယ်အဖွဲ့ တစ်ခု၏ စရိုက်ကို ပေါင်းစည်း၍ ဖွဲ့ဆိုရန်ကြိုး စားပါသည်။ ဤဝတ္ထု တွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင် ကျောင်းသားများ မှာ ကျွန်တော့် ချစ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ နာမည်များ ကိုလည်းအတတ်နိုင်ဆုံး တိုက်ရိုက်ပင် ထည့်သွင်း အသုံး ပြု ထားပါသည်။(ခွင့်လွှတ်ကြပါ သူငယ်ချင်းတို့။ မခွင့်လွှတ်ရင်လဲ သိပ်တော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကိုယ်နိုင်တုန်းတွယ် ထားရတာ)။

ဝတ္ထုထဲ၌ သူတို့အကြောင်းကို ထည့်ရေးရာတွင် အစပိုင်း၌ သူတို့သည်ကျွန်တော် ခိုင်းသလို လိုက်လုပ်ကြပါသည်။ နောက်ပိုင်း၌ မူ သူတို့သည်တဖြည်းဖြည်း အတင့်ရဲလာပြီး လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်ကြပါတော့သည်။သူတို့

လောင်ချင်တိုင်းလောင်၊ ပြောင်ချင်တိုင်းပြောင်ကြသည်ကို ကျွန်တော်ကမနည်းလိုက်ထိန်းပြီး
ရေးနေရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကောင်တွေကို ကျွန်တော်မနိုင်တော့ပါ။ ကိုအောင်
တစ်ယောက်သာ သဘောကောင်းသောကြောင့်ကျွန်တော် ရေးချင်သလို လိုက်လုပ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ကိုအောင်ကို ပဓာနဇာတ်ကောင်(မင်းသား) အဖြစ် နေရာပေးလိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံနည်းသော စာရေးဆရာများ ဤကဲ့သို့ပင်
ကိုယ်ဇာတ်ကောင်ကိုကိုယ်မနိုင်ဘဲ ရှိတတ်ကြပါသည် ထင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်
ဤဝတ္ထုတွင် အချို့နေရာများ ၌ လူငယ်တို့ဘာဝ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆဲဆိုခြင်း၊
နောက်ပြောင်ခြင်း၊ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းစသောရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသောစကားများ ၊
ကလေးကလက်နိုင်သောအပြုအမူများ ပါရှိနေပါလိမ့်မည်။ထို့အတူအချို့သောနေရာများ ၌
လည်း တော်ရုံတန်ရုံ လူကြီးလူကောင်းများ ထက် အဆင့်အတန်းမြင့်သော အနစ်နာခံခြင်း၊
သဘောထားကြီးခြင်း၊ရိုင်းပင်းတတ်ခြင်း စသော အပြုအမူများ ပါဝင်နေပါလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ...

နောက်ဆုံးတောင်းပန်လိုသည်မှာ ...ဤဝတ္ထုတွင် အနုပညာ၊
အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ယွင်းချက်များ ၊ ဘူမိဗေဒ အချက်အလက်များ နှင့်
ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ ပိုင်းဆိုင်ရာချွတ်ယွင်းချက်များ
ပါရှိနေခဲ့ပါလျှင်ခွင့်မလွှတ်ဘဲပြင်းထန်စွာ ဝေဖန်ကြစေလိုပါကြောင်း...။

ရီသလေးစားစွာ ဖြင့်

မင်းလူ

အခန်း(၁)

ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ် ဘူမိဗေဒဌာနသည် ရန်ကုန် ဘူတာကြီး
စင်္ကြံအမှတ်(၃)သို့ ပြောင်းလဲ ဖွင့်လှစ်လိုက်လေသည်။

စင်္ကြံတစ်ခုလုံးကို မီးခိုးတွေက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ မီးခိုးဆိုသည်မှာ
တစ်စုံတစ်ခုသော အမှောင့်ပယောဂကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော အခိုးအငွေ့များ ကို
မဆိုလိုပါ။ မီးခိုးရောင်များ ကိုသာ ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံများ၊ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားကြသူများ၊
ကျောင်းသားများ၊ ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ် ဘူမိဗေဒ အဓိက ကျောင်းသားများ၊
ဘူမိဗေဒ ကွင်းဆင်းခရီးအတွက် ဘူတာဆင်းလာကြသော ကျောင်းသားများ ဖြစ်ပါသည်။

မီးခိုးရောင်ဖိလ်ကုတ်၊ မီးခိုးရောင်ဘောင်းဘီ၊ ဦးထုပ်၊
တောစီးဖိနပ်ကျောင်းသားအများ ကဒီအတိုင်း ဝတ်ဆင်ကြသည်။ တချို့ကတော့
ဂျင်းဂျက်ကက်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ မြက်ဦးထုပ် အပိုင်းကြီးများ၊ တချို့လည်း
တက်ထရက်ဘောင်းဘီ၊ တချို့လည်း လုံချည်ကိုသာ ထူးထူးခြားခြား ဝတ်ထားသူတွေ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ။ အားလုံးတူညီနေသောအချက်မှာ ကျောပိုးအိတ်၊ ခါးမှာ ချိတ်ထားသော
ရေဘူး၊ ရေခွက်နှင့်ဓားများ ။

စင်္ကြံတစ်ခုလုံးကို သူတို့ချည်း မင်းမူနေကြသည်။ ဟိုမှဒီမှ
လမ်းသလားနေကြသည်မှာ ဖိနပ်သံ “တခွပ်ခွပ်”။ ခါးက ရေဘူးနှင့်
ရေခွက်တို့ထိခတ်သံ “ကလုံကလင်”။ ဆူညံနေသည်။

“ဒီတွဲ က ကျွဲတပ်ဆုံလားဟေ့”

“ပျဉ်ညောင်ကွ”

“ကိုအောင် မရောက်သေးဘူးလား”

“သူ့အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနဲ့ တူတူလာမယ်ပြောတယ်”

“ဆန်နီ... ဆန်နီ ခွေးကောင် ဘယ်မှာ သွားမွန်နေပြီလဲ မသိဘူး၊ ဒီမှာ သူ့ပစ္စည်းတွေ အပ်ထားခဲ့ပြီးတော့”

“ဟား ... မြင့်သောင်းကြီး၊ တစ်ပွဲထဲလားကွ၊ အေးရော မင်းကို လိုက်မပို့ဘူးလား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်သံတွေ။

တချို့ ကျောင်းသားတွေကို မိဘအဖွဲ့များ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ က လိုက်ပို့ကြသည်။ တချို့ကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေက လိုက်ပို့သည်။ တချို့ကျတော့ သူတို့ကောင်မလေးတွေက...။

သနားစရာကောင်းသူများ မှာ အဆောင်နေကျောင်းသားတွေပါ။ သူတို့မှာ လိုက်ပို့မည့်မိဘအဖွဲ့ မရှိကြရှာ။ သူငယ်ချင်းတွေက လိုက်ပို့ချင်ပို့၊ ဒါမှမဟုတ် ရည်းစားရှိသူတွေ ဆိုလျှင်လည်း ရည်းစားတွေက လိုက်ပို့။

များစွာ သော အဆောင်နေ ကျောင်းသားတို့မှာ ကား ပို့မည့်သူမရှိငဲ့တိတိပါ။ သနားပါဘိ။ သူတို့မှာ ထမ်းစရာ ပိုးစရာ သယ်စရာတို့ကိုသာကုန်းရုန်းထမ်းရင်းစိတ်ဖြေစရာရှာနေကြရသည်။ ဆန်အိတ်တွေထမ်း၊ ဆီပုံးတွေသယ်၊ ကြက်သွန်အိတ် ပဲအိတ်တွေ မ။

သူတို့တွေမှာ ခရီးမထွက်ခင် တစ်ပတ်လောက်ကထဲက ပင်ပန်းကြရှာသည်။ အဆောင်နေ ကျောင်းသားတွေမို့ ဆရာတွေနှင့် နီးစပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးအတွက် ရိက္ခာ ဝယ်ယူစုဆောင်းရေးကို တာဝန်ယူကြရသည်။ မြို့ထဲကပွဲရုံတွေမှာ ရိက္ခာပစ္စည်းတွေ ဝယ်၊ ကားနှင့် တင်ယူလာ၊ အဆောင်ရောက်တော့ ဆရာအခန်း၊ စတုရန်းတို့သို့ အရောက်ထမ်းချ သယ်ချ။

ပင်ပန်းခဲ့ကြ ရှာပါသည်။

ခုအချိန်မှာ ရည်းစားမကလေးတွေ လိုက်ပို့ခြင်းကို ခံယူရသူများ ကတော့
တကယ့် “ဇိမ်” ပဲ။

ဟော...ကြည့်လေ။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကိုများ တက္ကသိုလ်က ကံ့ကော်တောတို့၊
အင်းလျားကန်တို့၊ အခန်းအမှတ်(အီး-၃)တို့များ မှတ်နေသလားမသိ။ဟိုနားမှာ က
မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တပ်ရပ်လို့၊ ဒီနားမှာ က မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လို့၊ ဟိုဘက်ကျတော့
ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်လို့။ ကွင်းဆင်းသည့် ကျောင်းသားနှင့် ကောင်မလေးတွေ အလွမ်းသယ်နေ
လိုက်ပုံများ ။

ကောင်မလေးက မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းစမ်းစမ်း။

“ကို...ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်၊ ခရီးသွားရင် သတိဝီရိယနဲ့နေနော်”

ကောင်မလေးက မျက်နှာလေးငယ်ငယ်။

“ချီလေး...ကြုံတဲ့နေရာကနေ မောင် စာထည့်လိုက်မယ်နော်၊
မောင်တစ်ယောက်ထဲ သွားရမှာ သိပ်ဆွေးတာပဲ၊ ချီလေးပါ မောင်နဲ့အတူ
လိုက်ခဲ့ရင်သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ”

လွန်တယ်၊ လွန်တယ်။ ဆန်နီတို့အတွဲ ကတော့ သိပ်လွန်တယ်။ကမ္ဘာလွန်ပဲ။
ဆန်နီ။ ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်းများ က “ချစ်မျက်မှန်” ဟုခေါ်သောဆန်နီကောင်မလေး။

ဆန်နီသည်ချစ်မျက်မှန်၏ မျက်မှန်ကလေးကိုမတင်လိုက်သည်။
မျက်လုံးထောင့်စွန်းများ ကို သူ့လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အသာတို့ပေးနေသည်။ ချစ်မျက်မှန်၏
မျက်လုံးစွန်းမှာ မျက်ရည်စများ ။

“တစ်လပဲ ကြာမှာ ပဲဟာကွာ၊ပြီးတော့လည်းအဖျော်သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊
ကွင်းဆင်းရတာ ပဲဟာ”

“တစ်လဆိုတာ ခဏလေးလားလို့”

“ခဏလေးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘယ်တုန်းက ဒီလောက်ကြာကြာ ခွဲဖူးလို့လဲ”

“မောင်လည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲကွယ်”

“မခွဲချင်လို့ မရဘူး၊ အနာကမှည့်နေပြီ၊ တော်ကြာအတွင်းကိုလိုက်စားသွားမှာ စိုးရတယ်၊ ဩဟိ...”

ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း နားကြားပြင်းကပ်သော အကောင်တစ်ကောင်က ဝင်လောင်သွားသည်။ ဆန်နီက ဘုကြည့်လှည့်ကြည့်သည်။ ချစ်မျက်မှန်က နှုတ်ခမ်းစု၏ ။

“ဒါပဲနော်၊ စာမှန်မှန် ထည့်ရမယ်”

“အေးပါ၊ ဪ... အမေ့ဆေး မှန်မှန်သောက်နော်”

“ပြီးတော့ ရွာက ကောင်မတွေနဲ့ မရှုပ်ရဘူး”

“ရွာနားမှာ စခန်းချချင်မှ ချရမှာ ပါ၊ ရွာနားမှာ ချရရင်လည်း ရွာထဲလည်ဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် နားရမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး”

“နောက်ပြီးကျတော့ ဟိုမှာ အရက်မသောက်ရဘူး”

“ဟာ...ဒါတော့စိတ်ချ အရက်ဆိုရင် အနံ့တောင် ခံလို့ မရဘူး”

ဆန်နီစိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပြုံး မိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် နောက်ပြောင်လေ့ရှိသော စကားကလေးကို သတိရသွားသောကြောင့်ပါ။

“အရက်ဆိုရင် အနံ့တောင်ခံလို့မရဘူး၊ အနံ့ရရင် သောက်ချင်နေမှာ စိုးလို့” တဲ့။

*

“ဟင်း”

မြင့်သောင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးကန်စွာ ချလိုက်သည်။ သူ့ကို လိုက်ပို့မည့်သူမရှိ။ ဖေဖေနှင့်မေမေသည် အသက်ကြီးပြီဖြစ်သောကြောင့်လိုက်မပို့စေခဲ့။ ပြီးတော့ အေး...။ အေးရယ် ကိုကို ဘာလို့ လိုက်မပို့တာလဲ။ ဘူတာရုံကို နှစ်နာရီ

အရောက်လာမယ်ဆို။ ရထားထွက်သွားလို့မှ အေး မျက်နှာကလေး မြင်မသွားရရင်
ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရတော့မှာပဲ။ စိမ်းကားပြီလား
အေးငယ်လေး။

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပြုံကြီး ရောက်ရှိလာလေသည်။

မောင်ရှန်၊ မှော် ဆရာ၊ ပူနိပ်၊ မောင်လေးမှတ်ဆိတ်၊ ကင်းကောင်ကြီး၊ ခိုင်နီဆော၊
ထားဝယ်ဗိုလ်၊ ကိုကြီးကျော်၊ လောက်ဖျား။ လူစုံတက်စုံ ဖြစ်ပါသည်။ “ပစ်တိုင်းထောင်”
အဖွဲ့သားများ ။

“မင်းအတွက် အမိန့်စာပြန်ဖို့ အေးက စာတစ်စောင် ပေးလိုက်တယ်”

မှော် ဆရာက စာတစ်စောင်ကို ပေးသည်။

ကို

အေး လိုက်မပို့နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ အေးတို့ မေမေနေမကောင်းလို့ပါ။
အေးလေ ဒီနေ့ ကျောင်းတောင် မတက်ရဘူး။ မေမေအနားမှာပဲ နေနေရတယ်။ ကို့ကို
လိုက်မပို့နိုင်တဲ့အတွက် အေး စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုတို့ ရထားလာမယ့်
အချိန်လောက်ကိုမှန်းပြီး ငမိုးရိပ်ဘူတာကနေ ထွက်စောင့်နေမယ်။ အေး ကိုတွေရင်
လက်ပြန့်တတ်ဆက်ပါနော်။

(အေးငယ်)

၈၆

ညအိပ်ရာဝင်ရင် ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ အိပ်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အေးဆီကိုစာထည့်ပါနော်။

မြင့်သောင်း၏ မျက်နှာက စာဖတ်ရင်း ပြုံး နေသည်။

“ငပေါကြီး ဘာပြုံး နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဪ...သူငယ်ချင်း။ မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်တဲ့ကွ၊ဒါကြောင့် မင်းကို ငါတို့လိုက်ပို့တာ”

“အေး...အေး ခုမှ သတိရတယ်။ ဒီမှာ မြင့်သောင်း၊ မင်းရမယ့်ငွေတစ်သောင်းကို ငါတို့ကို လွှဲပေးခဲ့ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ပါလားကွာ”

“ဘယ်က ငွေတစ်သောင်းလဲ”

“မင်း ရထားမှာ က်လို့ သေရင်ရမယ့် အာမခံ ငွေတစ်သောင်းလေးကွာ၊ သေတမ်းစာ သဘောမျိုး ရေးပေးခဲ့ပါကွာ”

“...ပဲ ပေးမယ်”

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မင်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွား၊ ကျန်ရစ်သူအေးအတွက် ငါ တာဝန်ယူတယ်”

“အောင်မာ ပူနိပ်စုတ်၊ မင်းဆံပင်ကို ပြန်ကြည့်ပါဦး၊ လူမလေးခွေးမခန့် ဆံပင်မျှ နဲ့၊ ငါလို “ကေ” လန်နေရင် တော်သေးတယ်”

ချစ်သူငယ်ချင်းတို့၏ ပဋိသန္ဓာရ စကားများ ။မောင်ရှန်သည် ဆန်နီတို့အတွဲ ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဆန်နီကို ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်လို့ ရီလို့ ဂွီလို့”

“အေးကွ၊ ဒီကောင်ကို နဲနဲလောင်လိုက်ရအောင်”

“ဟေ့...စုံထောက်ကြီး ဦးဆန်နီ”

ဆန်နီက လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့က မခေါ်သလိုလို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ကင်းကောင်ကြီးက တိုင်လိုက်သည်။

“ဟ...ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မီးလောင်တာ”

အားလုံး ဝိုင်းအော်ကြသည်။ ဆန်နီ ရှက်သွားသည်။ သူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ လက်သီးထောင်ပြသည်။ “ချစ်မျက်မှန်” က ဆန်နီပေါ်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။

“မီးလောင်တာ” ဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ဤသို့ တည်း။

စာရေးဆရာသုမောင်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် “မင်းသား၏ ရင်သည်ပူလွန်းလှသဖြင့် စီးကရက်ပင် မီးညှိလိုရသည်” ဟူ၍ ရေးထားသည်။ သူတို့ကမူ ဤသို့ မဟုတ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်သည် သူ့ကောင်မလေးနှင့် တွေ့ပြီး ပြန်လာပြီဆိုလျှင် သူ၏ နှာခေါင်းကို ဆေးလိပ်ဖြင့် ဝိုင်းတို့ကြသည်။ နှာခေါင်းမီးတောက်လာသောကြောင့် ဆေးလိပ်မီးညှိလိုပင် ရသည်ဆိုသော သဘော။ နောက်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် “မီးလောင်တာ” ဆိုသောစကားကတွင် ကျယ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် မြင့်သောင်း၊ ချစ်မျက်မှန်လာတော့ ချစ်ညီမလေးကလိုက်မလာဘူးလား”

မောင်ရှန်မေးသည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်ရှန် ငါတို့ကို လာလိုမ့်လို့မရဘူး၊ မင်းနဲ့ချစ်ညီမလေးနဲ့ ကျောင်းမှာ တစ်နေ့လုံးတူတူနေပြီးမှ ချစ်ညီမလေးကို ဖယ်ရီပေါ်ပို့ပြီး မင်းဒီကို လာတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဘုရားစူး၊ သွားလေရာ အိမ်ထောင်ကျရပါစေရဲ့၊ ဒီနေ့ ချစ်ညီမလေးအတန်းအချိန်ပြည့်ရှိပါတယ်ကွာ၊ အားလပ်ချိန်တုန်းကပဲခဏလေးတွေတာပါ၊ ပျဉ်းမနားခေါက်ဆွဲ သွားစားရုံလေးပါကွာ”

“မယုံဘူး မင်းနှာခေါင်းပြစမ်း၊ စမ်းကြည့်မယ်၊ အမယ် ပူပူနွေးနွေးရှိနေတုန်းပါလားဟ”

“ဟ...ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မီးလောင်တာ”

မြင့်သောင်း ပျော်သွားလေသည်။ အေးကို လွမ်းသော စိတ်ကလေးသည်ပင်လျှင် ချောင်တစ်ချောင်မှာ သွားပုန်းနေရသည်။ ကိစ္စမရှိ။ ရထားပေါ်ရောက်လျှင် လွမ်းစိတ်ကလေး အလှည့်ပြန်ရမည်။ လွမ်းစရာ အချိန်တွေအများ ကြီး ကျန်သေးသည်။

“မင်းတို့ လုပ်တာနဲ့ ပြောမယ့်စကားတောင် မေ့သွားပြီ၊ ဪ...သိပြီ၊ ဆန်နီတို့များ ကွာ ချစ်မျက်မှန်ကို ဘယ်လောက် ကြောက်ရသလဲဆိုတော့၊ တစ်ခါက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ငါလဲ ပါတယ်၊ ချစ်မျက်မှန်ရဲ့ ခေါက်ထီးကို ဆန်နီကကိုင်ထားတုန်း ခေါက်ထီးလက်ကိုင်ကွင်းကလေးဟာ ဆန်နီလက်ထဲမှာ တင်ကျပျောက်သွားရော၊ ဂျပန်ကလာတာဆိုတော့ ပြန်ဝယ်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး၊ အဲဒါဆန်နီကိုကြိမ်းလိုက်မောင်းလိုက်တာ ဆန်နီဆိုတာ ခေါင်းတောင် မဖော်ရဲဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ နားရွက်ဆွဲထိုင်ထ အခါနှစ်ဆယ်လုပ်လိုက်မှ ကျေနပ်သွားတယ်တဲ့”

ဒါ မောင်ရှန် ဆန်နီကို သက်သက် သိက္ခာချလိုက်ခြင်းပါ။

“မောင်ရှန် မင်း ဝိုက်ဖိဘရာသာ အချင်းချင်း ထောင်တာပေါ့လေ၊ မင်းအကြောင်းကိုလည်း ငါက ပြောသေးတာပေါ့” ဒီတစ်ခါ မောင်ရှန်အလှည့်။ ခံလိုက်ပေဦးတော့။

“ပြောပါဦးကွ”

“ဒီလိုကွ၊ တစ်ခါက မောင်ရှန်နဲ့ ချစ်ညီမလေးနဲ့ ချိန်းထားပြီး မောင်ရှန်က နောက်ကျသွားရော၊ အဲဒါ ချစ်ညီမလေးက အရင်ရောက်ပြီး အကြာကြီး စောင့်နေရလို့ ဒေါက်နဲ့ပြီး မောင်ရှန်ကို တစ်နေ့လုံး စိတ်ကောက်နေတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုမှ ချော့လို့မရဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မောင်ရှန်က ချစ်ညီမလေးရဲ့ ခြေသလုံးကို နှိပ်ပေးလိုက်မှ စိတ်ဆိုးပြေသွားသတဲ့ကွ”

“ဟား...ဟား ပေါလုပါလားဟ”

“ဟေ့ကောင်တွေ မဟုတ်ပါဘူးကွ”

“ဒါဆို ဘာကိုနမ်းတာလဲ၊ ဖိနပ်ကို ကုန်းကိုက်တာလား”

“ထို့...ပါးစပ်ထဲကို ပြည့်သွားတာပဲ၊ ကိုယ်သင်းနဲ့လေးတောင်
ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး”

“ဟော...ပေါ်ပြီ ပေါ်ပြီ၊ ခုနတော့ ပျဉ်းမနားခေါက်ဆွဲ
သွားစားရုံတင်ကလေးပါဆို”

“အေ(၁၉)မှာ ခဏထိုင်သေးတယ်ကွ ဟီး...ဟီး”

ရထားထွက်ခါနီး ပြီ။ မြင့်သောင်းသည် သူလိုက်ရမည့် တွဲ ပေါ်သို့
တက်လေသည်။ ကျောင်းသားအများ မှာ နေရာယူပြီးကြပြီ။

“မြင့်သောင်းကြီး၊ ငါတို့ ပစ်တိုင်းထောင်အဖွဲ့ကဆိုရင် ခု ဖီးလ်မှာ မင်းရယ်၊
ဆန်နီရယ်၊ ကိုအောင်ရယ်၊ မျိုးမြင့်လွင်ရယ်၊ ဆလိုင်းနဲ့ ဝိုင်းသော်ရယ်ပါမယ်နော်၊ မင်းတို့ကို
ငါတို့အဖွဲ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်များ အဖြစ်တာဝန်အပ်နှင်းလိုက်တယ်၊ ပစ်တိုင်းထောင်အဖွဲ့ရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းသောအားဖြင့်အတတ်နိုင်ဆုံး လောင်ပေးကြပါ”

လှေကားက နှုတ်ဆက်အမှာ စကားပြောသည်။ သူတို့အုပ်စုသည်
မြန်မာပြည်အနှံ့မှ လာကြသော ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ စက်မှု တက္ကသိုလ်၊
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊ ဘူမိဗေဒဌာန၊ ဒဿ နိကဗေဒဌာန၊ စိတ်ပညာ ဌာနပေါင်းစုံမှာ
တက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်လုပ်သည့် အလုပ်ကို အားလုံးက ဝိုင်းလုပ်တတ်သည်။
ပြီးတော့လည်း နောက်သည့် ပြောင်သည့် လောင်သည့် နေရာမှာ သူမတူအောင်
ထူးချွန်သည်။ သူတို့သည် ရောက်ရာ အခြေအနေ၊ ကျရာနေရာတွင် နေတတ်သည်။ ဒုက္ခများ
ကို စပ်ဖြူလုပ်၍ တုံ့ပြန်တတ်သည်။ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုသူတို့ “ပစ်တိုင်းထောင်အဖွဲ့” ဟု
အမည်မှည့်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကဲ...အပေါင်းအသင်းတို့ရေ၊ ကြီးမြတ်သော ပစ်တိုင်းထောင်
ကိုယ်စားလှယ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ရအောင်”

“ပစ်တိုင်းထောင်အဖွဲ့”

“အောင်ပါစေ”

သူတို့သည် လက်သီးများ ကို ဆန့်တန်း၍ သံပြိုင်အော်လိုက်ကြသည်။

သူတို့အသံသည် ကမ္ဘာကြီးကို တုန်ခါ၍ မသွားစေသော်လည်း ဘူတာရုံထဲရှိလူအများ ကိုမူ လန့်ဖျပ်သွားစေသည်။ သူတို့အုပ်စုကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့မရှက်ကြ၊ ရှက်စရာ “အရှက်”မှ သူတို့ဆီမှာ မရှိဘဲ။ ပြီးတော့ဒီလိုအော်ပုံမျိုးက သူတို့အဖို့ ရိုးနေပြီ။

ရထားထွက်ခါနီး ငြိမ်သက်နေသော နေရာများ သည် ပြန်လည်၍ လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ ရထားပေါ် ပစ္စည်း မတင်ရသေးသူများ မှာ ထမ်းရ၊ ပိုးရ၊ သယ်ရ၊ တင်ရပြန်သည်။ နေရာမရ သေးသူများ ကလည်း နေရာ ရှာရပြန်သည်။ နေရာရပြီး သူတွေကလည်း သူ့နေရာနဲ့ ကိုယ့်နေရာလဲ၊ ပိုကောင်းသည့်နေရာကိုရွှေ့၊ ဟိုလူလှမ်းခေါ်၊ ဒီလူလှမ်းခေါ် ဆူညံလာပြန်သည်။

ကိုအောင်သည် အဖေနှင့်အမေကို ကန်တော့သည်။ ခေါင်းငုံ့ထားသောကြောင့် အမေကို မမြင်ရသော်လည်း အမေမျက်ရည်ဝဲနေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသိပါသည်။ သားကြီးသည် ပညာရေးအတွက် တစ်လတာမျှသာခွဲခွာသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အမေ မသိမဟုတ်။ သို့ရာတွင် အမေ မဟုတ်လား။

အမေ့နှုတ်ခမ်းတို့သည် တလူတ်လူတ် တရွရွ ဖြစ်နေသည်။ အမေ့အသံသည် ဝိသစ္စာ ထွက်မလာ။ သို့ရာတွင်...

ရေလိုအေး၍ ပန်းလို လန်းပါစေ။

ဘယာဘေး ကင်းဝေးပါစေ။ ကြုံတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြှောက်ပါစေ။

ရောက်ရာအရပ်တွင် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ စောင့်မပါစေ။

ဤကဲ့သို့ ဆုတောင်းခြင်းသာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အဖေသည်အမေပြောချင်သောစကားများကို အားလုံးပေါင်းခြုံ၍ တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောသည်။

“သတိ ဝိရိယနဲ့ သွားကွ”

မျိုးမြင့်လွင်သည် ရထားထွက်ခါနီးမှ အူယားဖားယား ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့ “ဒါဒါ” ကို သွားနှုတ်ဆက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ဒီကောင်က ကြောင်သည်။ “အမှတ်၁၂” ကားဖြင့် မြေနီကုန်းထိအောင်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကွင်းဆင်းသည့် အဝတ်အစား ဖရီဖရဲ၊ တောစီးဖိနပ်ကြီးနှင့် သူ့ကို ကားပေါ်က လူတွေက ကြည့်ပြီး ဘယ်လောက်များ ဟားတိုက်ကြမလဲ။ ဪ... “ဒါဒါ” ဆိုတာ ကုလားလို အဘိုးကို ပြောတာမဟုတ်ပါ။ မျိုးမြင့်လွင်၏ ကောင်မလေးနာမည်ကို ပြောတာပါ။ နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်။ နာမည်ရင်းက ... ထားလိုက်ပါတော့လေ။

ရထားထွက်ပြီး ရထားပေါ်က ကျောင်းသားတွေက စကြံပေါ်မှလိုက်ပို့သူတွေကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကြသည်။မျက်ရည်လည်းဝဲနေကြသည်။ကိစ္စမရှိ။ တစ်လခန့်ကြာသောအခါသူတို့သည်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သောအပြုံး များ ဖြင့်လက်ကမ်းဆီးကြို ကြရပါလိမ့်ဦးမည်။ တစ်လပြည့်သောအချိန်သည်တစ်လကြာသောအခါရောက်ရှိလာပါလိမ့်မည်။

ဟော...ပစ်တိုင်းထောင် အဖွဲ့မှာ လူတစ်ယောက်လိုနေသည်။ ဆလိုင်း၊ ဆလိုင်းမိုးနောင်။ ဒုက္ခပဲ။ ကျန်ခဲ့ပြီလားမသိ။ မကျန်ခဲ့ပါ။ ရထားဘီး လှိမ့်စပြုချိန်မှာ ပင် ဆလိုင်းသည် ရထားတွဲ ပေါ်သို့ ပြေးလွှားခဲ့တက် လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပုလင်းတစ်လုံး။ ပုလင်းပေါ်မှစာကို ဖတ်ကြည့်ရန် မလိုပါ။တံဆိပ်ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်သည်။ အမှန်အားဖြင့် တံဆိပ်ကိုပင် ကြည့်စရာ မလို။ “ဆလိုင်းလက်ထဲက ပုလင်း” ဆိုရုံမျှဖြင့် သိဖို့ကောင်းပြီ။

“မန္တလေးရပ်”

ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် အားရအောင် ကြည့်ကြသည်။

ရထားစထွက်သည်နှင့် မြင်ရသော မြင်ကွင်းမှာ ရုပ်ရှင်ရုံများ ။ “သွင်”၊ “ဆုထူးပန်”၊ “မြို့မ”၊ “ရွှေဂုဏ်”။ ထို့နောက် ပြည်သူ့ကုန်တိုက်ကြီး၊ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၊ နောက်သိမ်ဖြူ၊ ရုံးတံတားကြီး။

သိမ်ဖြူရုံးတံတားကို ရထားဖြတ်ထွက်လာသောအခါ ရုံးတံတားပေါ်မှာ

သွားလာနေကြသော မော်တော်ကားများ ကိုလက်ပြန်နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဘူတာရုံသေးသေးကလေးတွေကို ဖြတ်သွားတိုင်း ရထားစောင့်နေသူတွေကို

လက်ပြန်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့မှာ ခုအချိန်တွင် မြင်မြင်ကရာကို

လက်ပြန်နှုတ်ဆက်ချင်နေကြသည်။ ပုဇွန်တောင်ဘူတာ နားရောက်သောအခါ

အုတ်ထရံဘေးမှာ ဆောင့်ဆောင့်ကလေးထိုင်ရင်း “အပေါ့သွား” နေသော

လူကြီးတစ်ယောက်ကိုပင် “ဟေး ဦးလေး ကျွန်တော်တို့သွားပြီဗျို့” ဟု

လှမ်းနှုတ်ဆက်ကြသောကြောင့်လူကြီးခမျာ ထရံမလို ထိုင်ရံမလို ကုန်းကုန်းကွကွကြီး

ဖြစ်သွားရသေးသည်။

သမီးကျွန်းဘူတာကို ဖြတ်ကျော်သွားသောအခါ ဆန်နီသည် ရထား၏

ညာဘက်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင်...စုံထောက်ကြီးဦးဆန်နီ သိပ်ကြည့်မနေနဲ့၊ ချစ်မျက်မှန်ကဖြင့်

ခုလောက်ဆို မင်းနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ရုပ်ရှင်တွေ

ဘာတွေကြည့်ပြီး စားစရာတွေ အပြတ်တွတ်နေမှာ ကွ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ချစ်မျက်မှန်ကအစားဆိုရှေ့ဆုံးကမဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် ဝ နေတာပေါ့ကွ”

“ဝ တာမဟုတ်ပါဘူး... စိုပြည်တာပါကွ”

ဆန်နီသည် သူတို့ကို ပြန်လည်ချေပရန် မကြိုး စားတော့။ ခုအချိန်မှာ

သူသိပ်စကားမပြောချင်ပါ။ နောက်ပြောင်ဖို့ဆိုတာ ဝေး...။

ဒီနယ်မြေမှာ သူမှတ်မိနေသောမြင်ကွင်းတွေကို

အားရအောင်ကြည့်လိုက်ချင်သေးသည်။ ချစ်သူနယ်မြေ မဟုတ်လား။

သင်္ဃန်းကျွန်းဘူတာကိုကျော်လိုက်သည်နှင့် မီးရထားအမှု ထမ်းများ နေသော

အိမ်တန်းလျားများ ။ အဲဒီ ကလွန်လာလျှင် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများ ၊ ပြီးတော့ မြေနီလမ်းကလေး။

ဟော... ဟိုမှာ ဗာကီးယားခြံ။ သင်္ဃန်းကျွန်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်နေစဉ်အမှတ်

“၁၃” ကားတစ်စင်းက ရပ်စောင့်နေသည်။ ကားပေါ်မှာ သူများ ပါလာမလား။အို... ဟိုဟာ

ဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံပါလား။ သူစိတ်သည်သင်္ဃန်းကျွန်းလမ်းအတိုင်း ပြေးသွားပြီး

ဆရာအတတ်သင်ကို ဦးတိုက်ထားသောလမ်းကလေးရောက်သောအခါ...

“ဟေ့...ဟေ့ အဲဒီ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သရဲခြောက်တဲ့ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ရှိတယ်”

“ဒါနဲ့ ဥစ္စာစောင့်ဆိုကွ”

“မျက်မှန်နဲ့ ဥစ္စာစောင့် မရှိနိုင်ပါဘူးကွာ”

မျိုးမြင့်လွင်နှင့် ကိုအောင်တို့၏ အသံကျယ်လောင်လောင်ကို ကြားရသည်။

ဆန်နီ ဘာမျှပြန်မပြော။ သူတို့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ ရထားအပြင်သို့ သာငေးကြည့်နေသည်။

ဆွေးနေပြီလား ဆန်နီ။ သို့ ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ ခဏကြာ သူသည် ဂစ်တာကို “တဒေါင်ဒေါင်”

ခေါက်၍ စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းတွေကိုအော်ဆိုနေပါလိမ့်ဦးမည်။

“ဟေး...ဟိုမှာ ငါ့ကို လက်ပြနေတယ်”

“ငါ့ကိုကွ... မင်းကို မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့ကိုပါကွ”

“ငါကွ...ငါကွ”

မြင့်သောင်းက လက်ပြသောအခါ အားလုံးဝိုင်း၍ ပြကြသည်။

ငမိုးရိပ်ဘူတာရုံက လမ်းကလေးထိပ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်၍

လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ဝှေ့ရမ်းပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သူမှတ်လို့လဲ။

“အေး” လေ။ မြင့်သောင်းရဲ့ “အေး”။

မြင့်သောင်းသည် သူ့အိတ်ထဲက စာကလေးကို ယောင်ရမ်းထုတ်ယူမိသည်။

အေး”သည် လက်ပြနေတုန်း။ နည်းနည်းဝေးသောကြောင့် အေးမျက်နှာကို ကွဲပြားစွာ မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် အေး မျက်ရည်ဝဲနေ လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း မြင့်သောင်းသိသည်။

“တစ်လထဲပါ အေးရယ်”

ငမိုးရိပ်တံတားကို ကျော်လာသည်နှင့် မြင်ကွင်းသည် ပြောင်းလဲလာသည်။

အိမ်တွေ ပြတ်သိပ်ပြီး လူတွေလှုပ်ရှားနေတာကို မမြင်ရတော့။ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတွေ။ တချို့ စိမ်းစိမ်း၊ တချို့ ဝါဝါ။

ရန်ကုန်ကို လွမ်းစပြုလာကြပြန်ပြီ။ အော်ဟစ်ဆူညံနေသူတွေပင် ခဏကလေး ငြိမ်သွားကြသည်။ ဟုတ်တယ်။ ခဏကလေးပဲ ငြိမ်တာပါ။ လူငယ်ဆိုတာ အကြာကြီး လွမ်းမနေတတ်ဘူးလေ။

ရထားသည် တစ်လမ်းလုံး ဘယ်ဘူတာမှ မရပ်၊ ပဲခူးကျမှ ရပ်သည်။

ပဲခူးရောက်ချိန်တွင် မှောင့်စပျိုးပြီ။ ထမင်းဘူးထဲမှာ ထမင်းထည့်လာကြသူတွေက ထမင်းဘူးကို ဖွင့်ကြသည်။ ထမင်းထည့်မလာသူတွေက ထမင်းဝယ်စားကြသည်။ ထမင်းသည်၊ အကြော်သည်၊ ဘဲဥပြုတ်သည်၊ ကြံရည်သည်တို့၏ အသံတွေ။ လှမ်းခေါ်ကြ၊ လှမ်းဝယ်ကြသော ကျောင်းသားတို့၏ အသံတွေ ဆူညံနေကြသည်။

ဆန်နီသည် ရထားဆိုက်သည်နှင့် လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလေသည်။ သိတယ် သိတယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ရထားပေါ်မှာ ဒီကောင် ချောင်ထဲကုပ်ပြီး တစ်ခုခုရေးနေတာတွေကတည်းက ပဲခူးရောက်ရင် ချစ်မျက်မှန်ဆီစာထည့်တော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါလေရဲ့ လေ။ လွန်တာပေါ့ဆန်နီရယ်။

“စုံထောက်ကြီး ဦးဆန်နီ ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“မင်းတို့က သိရက်သားနဲ့”

“မှန်လှချည်လားကွ”

“ဟ...ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မီးလောင်တာ”

ရထားထွက်ပြီ။ ဟောဗျ။ ထမင်းထုပ် မဝယ်ရသေးဘူး။ ဒုက္ခပဲ။ ခုမှဆန်နီစိုးရိမ်လာသည်။ အချစ်သည် ထမင်းကိုပင် မေ့စေနိုင်သည်တကား။

“သူငယ်ချင်းတို့ ကိုယ့်အတွက် ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ကလေးများ ...”

“ဝယ်ထားပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာ့အတွက် တစ်ထုပ်ပိုဝယ်ထားပါတယ်”

“ဟား... ချစ်စရာကောင်းလှချည်လား အပေါင်းအသင်းတို့ရဲ့ ...”

“အေးကွ၊ ငါတို့လည်း မင်းနဲ့အတူတူစားမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေကြတာ၊ ဘယ်သူမှ မစားရသေးဘူး”

မျိုးမြင့်လွင်သည်ထမင်းထုပ်တွေ ယူလာသည်။ အလယ်မှာ ချပြီးဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။ မြင့်သောင်းသည် ဆန်နီကို ကြည့်၍ သွားဖြေပြသည်။ ကိုအောင်က ဆန်နီပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။ မျိုးမြင့်လွင်ကစကားစလိုက်သည်။

ပဲခူးမှရထားထွက်လာသောအချိန်တွင် မှောင့်နေပြီ။ တကယ့်ကိုမှောင့်နေပြီ။ ညပဲ မှောင့်မှာ ပေါ့ဟု ပြောစရာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရထားတွဲ ထဲမှာ မှောင့်နေတာကို ပြောတာပါ။ ရထားတွဲ မှာ မီးလုံးများ မပါရှိပါ။ ညဘက်များ တွင် မီးများ ထိန်လင်းစွာ ထွန်းထားသည့် ရထားကြီး ဝေါခနဲ ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မည်။ တော်တော်ဝေးဝေးမှ ကြည့်လျှင် ရထားမမြင်ရဘဲ မီးရောင်များ သာ လက်ခနဲလက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မည်။ ဟိုအရင်တုန်းက...

စစ်အတွင်းက ဆိုလျှင် ရထားများ သည် မီးလုံးများ ပါရှိပါလျက် မီးမှိတ်ပြီး သွားရသည်။ မီးရောင်မြင်လျှင် လေယာဉ်ပျံက ဗုံးလာကြမှာ စိုးလို့။ ခုတော့စစ်လည်းမဖြစ်၊ လေယာဉ်ပျံဗုံးကြဲမည့် ရန်ကိုလည်း မကြောက်ရပါ ဘဲလျက် မီးကို အဘယ့်ကြောင့်

မထွန်းရပါသနည်း။အရင်က ရထားတွဲ ထဲမှာ မီးလုံးတွေ ရှိပါသည်။ မသမာသူတို့က မီးလုံးများကို ဖြုတ်ခိုးကြသည်။ ထပ်တပ်လျှင် ထပ်ခိုးသည်။ ထို့ကြောင့် ဒဏ်ခတ်သည့်အနေဖြင့် မီးလုံးများ ထပ်မံမတပ်ဆင်ဘဲများ ထားလေသလား။

“လိုက်လို့မမီ အဝေးကြီး”

ဆန်နီ၏ သီချင်းသံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရပြီ။ ရထားတွဲ များ ၏ လှုပ်ခါသံသည် ဂစ်တာသံ နှင့်အတူ စည်းဝါးကျကျမြည်၍ နေသည်။ကျောင်းသားတချို့ ငိုက်မြည်းနေကြပြီ။ တချို့ကလည်း စကားပြောလိုကောင်းတုန်း။ မျိုးမြင့်လွင်နှင့် ဆလိုင်းသည် ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍ ကျားထိုးနေကြသည်။ ကိုအောင်သည် ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းအုံး၍ “တခါခါ”ဟောက်နေလေသည်။

မြင့်သောင်းသည်ရထားပြုတင်းတွင်လက်ထောက်၍ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

အပြင်မှာ လသာနေသည်။ လရောင်သည် ရထားပြုတင်းကိုဖြတ်၍ မြင့်သောင်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ ရထားတွင် မီးမပါခြင်းအတွက်မြင့်သောင်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ အလင်းရောင်မရှိမှသာ သူ၏ ဆွေးမြေ့နေသော မျက်နှာကို တခြားသူတွေ မမြင်နိုင်မည် မဟုတ်လား။ သို့ရာတွင်လရောင်သည် သူ၏ အဆွေးမျက်လုံးများ ကိုမူ မြင်သာနေစေလေသည်။

လရောင်ဆမ်းသော အပြင်က မြင်ကွင်းသည်လွမ်းမောစရာ။ မြင်ကွင်းသည်သိပ်ထူးခြားမှု မရှိ။လယ်ကွင်းပြင်ကြီးများ သာ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သစ်ပင်အုပ်မဲမဲကြီးများ ။ ဒါလွမ်းစရာ မြင်ကွင်းလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ တကယ် လွမ်းချင်နေသူအဖို့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲမြင်ကွင်းသည်လည်း လွမ်းစရာပဲ။တကယ်တော့မူ မြင်ကွင်းသည် အရေးမကြီးပါ။ စိတ်ကသာ အရေးကြီးပါသည်။

ထို့ကြောင့် လသာနေတာလည်း လွမ်းစရာပါ။

“အေး”ဆိုသောကောင်မလေးသည် ခုအချိန်မှာ လမင်းကြီးကိုပင်

ငေးကြည့်နေပါလိမ့်မည်လား။ထိုအခါ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများ သည် လမင်းကြီးမှာ ဆုံတွေ့ကြသည်။လမင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြုံး၍ လာလေသည်။

ကြေးနန်းတိုင်များ သည် ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ရထားကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ ကို ဆန့်ကျင်ဘက်မောင်းနေသည်။ သို့ရာတွင် မြင့်သောင်း၏ စိတ်အစဉ်သည် ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ် လှည်းတန်းအရပ်ရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးဆီသို့ သာ အဘယ့်ကြောင့် ပြန်လည် ပြေးလွှားသွားနေရပါသနည်း။

*

ဒီလိုလေ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့...။အေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်နေကြတယ်။သိကြရဲ့ လား။

“မသိလို့ပါဆရာရယ် ပြောပြစမ်းပါကွယ်”

ဆိုရင်တော့ပြောပြရသေးတာပေါ့လေ။အစကနေ စ ပြီး ပြောပြမယ်။အေး ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်။ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အစပဲ။ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ဂေါ်လီရိုက်တဲ့အကြောင်း၊ အိမ်ကပိုက်ဆံခိုးပြီး ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်စားတဲ့အကြောင်း၊ အတန်းထဲမှာ စာမရလို့ခူးထောက်ရတဲ့အကြောင်း၊ ကျောင်းစာတွေ ခက်တဲ့အကြောင်း၊ ကုန်ဈေးနှုန်းအကြောင်း၊ အေစီယံထိပ်သီးညီလာခံအကြောင်း၊ အဲဒါတွေကို ဘာဆိုလို့များ ပြောပြရမှာ လဲ။ ဘယ်သူတွေကမှလည်း စိတ်ဝင်စားကြမှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့်အေးကိုကျွန်တော်ချစ်တဲ့အကြောင်းကအစပဲလို့ပြောတာပါ။

အေး ကိုကျွန်တော် ချစ်တယ်။

ဆယ်တန်းတုန်းကပေါ့။ ဪ...ဆယ်တန်းတုန်းက ဆိုတော့တက္ကသိုလ်က အကြောင်းလောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းဘူးဆိုရင်လည်းနဲနဲလေး သည်းခံပြီးတော့ နားထောင်ပါနော်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကောင်းခန်းတွေ ရှိပါသေးတယ်လေ။

အေးနဲ့ကျွန်တော်ဟာ တစ်တန်းထဲပဲ။ အဲဒီ တုန်းက အေးက ငယ်ငယ်လေးပေါ့။

ဟင်... ကျွန်တော်ကလည်း ငယ်ငယ်လေးပါပဲ။ အဲဒီ တုန်းက။ အေးထက်စာရင်တော့ နံနံတော့ ကြီးတာပေါ့။ အသက်။

ကျွန်တော်က ရှစ်တန်းတုန်းကတည်းက အေး ကို ချစ်နေတာ။ သို့ ပေမယ့် မပြောရဲလို့ မပြောခဲ့ဘူး။ “ကျိတ်ပိုး” ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ရှစ်တန်းတုန်းကဆိုရင် အဲဒါမျှ လုပ်ရမှာ သိပ်ရှက်ကြတာ။ ခုခေတ်ရှစ်တန်းတွေတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့တုန်းကထက်တော့ နည်းနည်းပိုသာမယ်ထင်တယ်။ ဘာလို့ ဆိုကျွန်တော့်ညီဆယ်တန်းကျောင်းသားစိုးထွန်းအောင်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါပြောဖူးတယ်။ “အစ်ကို့ကောင်မလေးက သိပ်ခိုက်ဖို့ကောင်းတာပဲ” တဲ့။

အဲ... ဘယ်တောင် ရောက်သွားပြီး ဖြီလဲ မသိပါဘူး။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ ဆယ်တန်းတုန်းကပေါ့။ အေးတို့လက်တွေ့ခန်းသွားနေတုန်း ကျွန်တော်အတန်းထဲကိုတိတ်တိတ်ကလေးပြန်လာခဲ့တယ်။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ သိကြရဲ့ လား။ “မသိလို့ပါဆရာရယ် ပြောပြစမ်းပါကွယ်” ဆိုရင်လည်း ပြောပြရသေးတာ ပေါ့လေ။

ဒီလိုလေ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အေးရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကြားထဲမှာ စာတစ်စောင်ကို ညှပ်ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ပိုင်တယ်နော်။ ဒါပေါ့လေ... နာမည်ကိုက ကြည့်ပါလား။ “မြင့်သောင်း” တဲ့။ အဲ... ဘာဆိုလို့လဲ။ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ပိုင်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။

စာထဲမှာ ရေးထားပုံကလည်း သိပ်တကယ် မိလိုက်လှပါလား။ ကြည့်ပါလေ။

“အသက်မဲ့တဲ့ တောင်နံရံကြီးတောင်မှ အသံပေးရင် ပဲ့တင်သံပြန်လာတတ်ပါတယ်အေးရယ်”

“အကြင်နာ ရှိတဲ့ အေးရဲ့ နှလုံးသားမှာ အမုန်းမရှိပါစေနဲ့”

“ကြည်ပြာရောင် အပြုံး ကလေး ပြုံး လိုက်ပါနော်”

ဟေဟေ။ ဒီလိုစာမျိုးကိုဖတ်ပြီးရင် ဘယ်ကောင်မလေးကများ ကျွန်တော့်ကို
မချစ်ဘဲ နေနိုင်လိမ့်မှာ တဲ့လဲ။

*

“နင်နောက်တစ်ခါ စာထပ်ပေးရင် ဆရာကြီးနဲ့ သွားတိုင်လိုက်မယ်ဒါပဲ”

အေး။ အေး။ ရက်စက်လှချည်လား အေးရယ်။ အေး ကိုယ့်ကိုမကြင်နာဘူး။
ကျွန်တော် အရမ်းဆွေးသွားတယ်။ သို့ ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်တော့မကျလိုက်လှသေးပါဘူးလေ။
ဘာလို့ဆို အေးက ပြောတယ်မဟုတ်လား။

“နောက်တစ်ခါ စာပေးရင် ဆရာကြီးနဲ့ တိုင်မယ်လို့”

စာပေးရင် တိုင်မယ်ဆိုတော့ ပါးစပ်နဲ့ပြောလိုက်ရင်တော့မတိုင်ဘူးပေါ့လေ။
ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲ သိကြရဲ့ လား။ “မသိလို့ပါဆရာရယ်ပြောပြစမ်းပါကွယ်” ဆိုရင်လည်း
ပြောပြရသေးတာပေါ့လေ။

အေး ကို ကျွန်တော် စကားလိုက်ပြောတယ်။

“အေးအေးသန့်”

“ဘာလဲ”

“တို့စာကို ဖတ်ရဲ့ လား”

“ဖတ်သားပဲ”

“ဘယ်လိုလဲဟင်”

“နင် သုမောင်စာအုပ်ထဲက ခိုးချထားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...အဲ...မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နင် နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ နင့်ကိုငါ
လုံးဝမကြိုက်ဘူး ဒါပဲ”

အစမ်းရင့်ရောင် စကားတွေ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဟာလျင်ဒဏ်ကြောင့် ပြိုကျပျက်စီး သွားတော့တယ်။

ကျွန်တော် သိပ်ဆွေးသွားတယ်။

“ကမ္ဘာဆွေး” ပဲ၊

အဲဒီ နေ့က စပြီး အေးကို ကျွန်တော် ထပ်မနေခွင့်ယှက်တော့ပါဘူး။ သူ့ကိုလည်း မကြည့်တော့ဘူး။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရင်လည်း မျက်နှာကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်တယ်။

ကို ကျဆုံး သွားပါပြီ အေး။

*

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဟော...ဟော “တက္ကသိုလ်” ဆိုတာနဲ့ မျက်လုံးတွေက တောက်ပြောင်လာကြပြီ မဟုတ်လား။ တက္ကသိုလ်ကအကြောင်းဆိုရင် လူတွေက ဘာလို့များ စိတ်ဝင်စားကြရတာ လဲ။

ထားပါတော့လေ။ ကျွန်တော် ဆက်ပြောပြပါ့မယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သိပ်ပြောပြချင်နေတာပါ။ ပြောပြပါရစေ ဆရာတို့ရယ်။ အေးနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ပြန်ဆုံကြတယ်။

ချက်ချင်းကြီး တွေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းဖွင့်လို့ ဆယ်ရက်လောက်ကြာမှပါ။ စာကြည့်တိုက်မှာ စာအုပ်ငှားဖို့မှတ်ပုံတင်လုပ်နေကြတုန်းမှာ ပေါ့။ အေးက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ အံ့သြသွားတယ်။ ပြီးတော့ ပြုံး ပြတယ်။ ပြီး...မေးတယ်။

“သူ ဘယ်မေဂျာမှာ လဲ”

“ဂျီအော်လော်ဂျီမှာ ၊ နင်ကော”

“တို့ မက်စ်မှာ ”

အို... “မေဂျာ” ဆိုတာဘယ်ကလာ ဗိုလ်မှူးဟုတ်ရမှာ လဲ။ တက္ကသိုလ်အကြောင်း

စိတ်ဝင်စားတယ်လည်း ဆိုသေးတယ်။ အခေါ်အဝေါ်တွေလည်း ဘာမှမသိဘူး။

“မသိလို့ပါဆရာရယ် ပြောပြစမ်းပါကွယ်”ဆိုရင်လည်း ပြောပြရသေးတာပေါ့လေ။

ဒီလိုလေ၊ ဘယ်လိုလည်းဆိုတော့... မေဈာဆိုတာက ကိုယ်သင်ယူရမယ့် အဓိက
ဘာသာရပ်ကို ပြောတာ။

ဂျီအော်လော်ဂျီဆိုတာက ဘူမိဗေဒကို ပြောတာ။

မက်စ်ဆိုတာက သင်္ချာကိုပြောတာ။

အဲ... ခုနပြောတာက ပထမအကြိမ်တွေတာ။

ဪ... ပြောဖို့ မေ့နေလိုက်တာ။ အဲဒီ တုန်းက ဒေသကောလိပ်မပေါ်သေးဘူး။
ပထမနှစ်တွေကမန္တလေးဆောင်မှာ တက်ကြရတယ်။

ဒုတိယတစ်ခါတွေတာက ကင်တီးန့်မှာ ။ မန္တလေးကင်တီးန့်လို့လည်းခေါ်တယ်။
တောင်ငူကင်တီးန့် လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ကင်တီးန့်ဆိုတာစားသောက်ဆိုင်ကို ပြောတာလေ။

“ဟော...”

“ကလာပ်စ် မရှိဘူးလား”

“အအေးလာသောက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူကော”

“လက်ဖက်ရည်သောက်မလို့”

“ဒါဖြင့် သွားတော့လေ”

“အအေးတိုက်ချင်သေးလို့”

“လက်ဖက်ရည်သောက်မလို့ဆို”

“အအေးပဲ သောက်တော့မယ်။ တို့က အအေးကြိုက်တယ်”

အဲဒီ နေ့က စပြီး အေးတို့ အတန်းရှေ့မှာ ကျွန်တော်သွားစောင့်တတ်နေပြီ။
အေးတို့ အတန်းပြီးတဲ့ အချိန်ကို စောင့်ရတာ သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာပဲ။ သို့ပေမယ့်
ကင်တီးနီမှာ အကြာကြီးထိုင်နေတာကျတော့ဘာလို့များ မညှောင်းရတာ ပါလဲ။ ပျော်တောင်
ပျော်သေးတယ်။ အေးကကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ လိုက်လျောနေရတာ လဲ။ အေးက
ကျွန်တော့်ကိုသနားနေလို့ပါလား။

အေး..... ကိုယ်လက်ရေးပို့စကမိလေ။ကျွန်တော် မျိုးမြင့်လွင်က ပို့စကမိတစ်ခု
ပေးလိုက်တယ်။ပန်းချီဆွဲပေးတယ်။ မောင်ရန်ကကဗျာစပ်ပေးတယ်။

တန်ခိုးရှင်များ ရယ်...

“ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ချစ်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုပြုံး
လာအောင်လုပ်ပေးပါလားကွယ်”

မောင်ရန်ဆိုတဲ့ကောင်က ကဗျာစပ်တဲ့နေရာမှာ တကယ်တော်တယ်။ဟုတ်တယ်
ဟုတ်တယ်၊ ရယ်ရတယ်။ “ကြောင်ပေလောင်ပေ” ဆိုတဲ့အတွေးအခေါ်မျိုးတွေ သူ့ခေါင်းက
ထွက်လာတတ်တယ်။ သို့ပေမယ့်တက္ကသိုလ်မှာ က ကြောင်တာကိုလည်း လူတွေက ကြို
က်ချင်ကြိုက်တာပါပဲလေ။ဒါကြောင့်လည်း မိစ္ဆာက သူ့ကို ကြိုက်တာပေါ့။

အေးက ကျွန်တော့်ကို ပို့စကမိတစ်ခု ပြန်ပေးတယ်။စောစောမြင့်ရဲ့ ပန်းချီနဲ့
ကဗျာရေးတဲ့သူက... ချစ်စမ်းအောင် တဲ့။

“အသည်းလေးသော့ခတ်ထားမယ်။ချစ်သူဆီမှာ သော့ရှိတယ်”

*

ကျွန်တော်နဲ့ အေး ချစ်သွားကြရော။

တက္ကသိုလ်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ချစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့ လား။ ကဲပါလေ၊ ကျွန်တော်ကပဲ
ပြောပြပါ့မယ်။

ဒီလိုလေ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကောင်မလေး အတန်းပြီးတဲ့အချိန်မှာ

ကောင်လေးက လာစောင့်နေရတယ်။ အိုလေ၊ အတန်းမပြီးခင်

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကတည်းက ကြိုပြီးစောင့်နေရတာ ပါ။ ဘာလို့ဆို တစ်ခါတစ်ခါကျဆရာ

ဆရာမ တွေက မိနစ်ငါးဆယ်ပြည့်အောင် မသင်ဘူး မဟုတ်လား။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လဲ

မိနစ်ငါးဆယ်တောင် မကဘူး။ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ကြာအောင် သင်တတ်တယ်။

အဲလို နောက်ကျပြီးအတန်းပြီးတဲ့ အခါမျိုးကျရင် သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။

ဆရာတွေကလည်း ဘာလို့များ ဒီလောက်တောင် စာတတ်စေချင်နေရတာ လဲမသိပါဘူး။

အေးကကောစာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါ့မလား။

အေး အတန်းပြီးတဲ့ အခါကျတော့ အင်းဝကင်တီးနံမှာ ထမင်းသွားစားကြတယ်။

ဘယ်ကလာ ထမင်းဆိုင် ဟုတ်ရမှာ လဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ။ ကိုမောင်စိန်ရဲ့

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထမင်းစားကြတာ။ ဆိုင်ကမှာ စားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အေးမှာ

ထမင်းဘူးပါတယ်လေ။ ထမင်းစားပြီးတော့ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သောက်၊ အေးက

အအေးသောက်။ ဟုတ်တယ်။ တက္ကသိုလ်က စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ဆိုရင်

တစ်ထိုင်တည်းနဲ့စားချင်တာ အကုန်မှာ လို့ရတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ

ထိုင်ပေမယ့်လည်း အခြားဆိုင်က အအေးကို မှာ သောက်လို့ရတယ်လေ။

အင်းဝကင်တီးနံမှာ မောင်ရှန်တို့ မိမံတို့နဲ့ ခဏခဏ ဆုံတတ်တယ်။ အင်းပေါ့၊

သူတို့ကလည်း လာစားကြတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်နော်၊ တစ်နေရာရာသွားခါနီး

ကျရင် ခုလိုပဲစားထားကြမှ။ တစ်နေရာရာမှာ သွားထိုင်မိကြပြီဆိုရင် သိပ်ကြာတတ်ကြတာ

မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီ အခါကျရင် မဆာကြတော့ဘူး လေ၊ မောင်ရှန်နဲ့မိမံက

ထမင်းမစားကြဘူး။ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲတို့၊ နန်းကြီးမုန့်တို့ပဲ စားကြတယ်။ မိမံမှာ

ထမင်းဘူးမပါလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပါပါတယ်။ သို့ ပေမယ့် မိမံက ထမင်းကို မနက်

ကိုးနာရီလောက်မှာ စားတတ်တာ။ မောင်ရှန်ဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ မိမံနဲ့တွေ့ရမယ့်အချိန်ကျမှ

ကျောင်းကိုလာတာလား မသိဘူး။ သူရောက်တဲ့ အချိန်ကျရင် မိမံက ထမင်းစားပြီးနေပြီ။

ကျွန်တော်က မိမံကို မေးတယ်။

“မိစံ နင် မောင်ရှန်ဖို့ ထမင်းချန်မထားတတ်ဘူးလား၊

ဒီကောင်သနားပါတယ်ဟာ...”

ကျွန်တော်က မောင်ရှန်ကို နှိမ်လိုက်တာလေ။ “မင်းငါ့လိုထမင်းဘူးထဲက ထမင်းစားရရဲ့ လား” လို့ပေါ့။ သို့ ပေမယ့်မိစံကဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။

“တို့က ဦးဦးဖျားဖျားမှ ကျွေးချင်တာ” တဲ့။

“ဒါ...ဒါ မိစံက ကျွန်တော့်ကို ပြန်နှိမ်လိုက်တာပဲပေါ့။ ဘာလို့ဆို၊ ထမင်းစားကြတဲ့အခါ အေး ကို အရင်စားခိုင်းပြီး ကျွန်တော်က နောက်မှစားတတ်တယ် ဟုတ်လား။ မိစံက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်စားရတဲ့ ကောင်လို့ ပြောလိုက်တာပဲလေ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်က အေး ကိုချစ်လို့ အေး နောက်မှ စားတာပါနော်”

မောင်ရှန်ကတော့ထုံစံအတိုင်းပါပဲ။ သူကများ အပေါ်စီးကရသွားပြီဆိုရင်အပြတ်နှိမ်တော့တာပဲ။

“ဟဲ့ဟဲ့... အေးက မင်းကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်နော်။ မင်းသွားကြားညပ်မှာ စိုးလို့နဲ့တူတယ်၊ အသားတွေကို သူချည်း အကုန်စားပစ်တာပဲ။ ပြီးတော့လည်း မင်းမှာ ကယ်လ်စီယမ်ဓာတ် များများ ရအောင်လို့အရိုးတွေတော့ ချန်ထားတတ်တယ်၊ ဗျို.ဆရာ... ဆီချက်နှစ်ပွဲ ပေးပါ။ အသားများများ ထည့်နော်...ဟိ”

မောင်ရှန်နဲ့မိစံ။ တော်တော်လည်း လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အတွဲ ပဲ။ သူများ ကိုနည်းနည်းကလေးတော့ ကျောလိုက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့အတွဲ ။

*

စားသောက်ပြီးကြပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာမှာ သွားထိုင်ကြတယ်။ အင်းလျားကန်စောင်း၊ အင်းဝလမ်းနဲ့ အင်းလျားလမ်း ဆုံတဲ့နေရာနားက ဝါးရုံပင်ကလေးအောက်၊ အခန်း၆-4,၉-3, A-205.

ရန်ကုန်လေ့လျော်ရွက်တိုက်အသင်းရှိတဲ့နားကကန်စပ်မှာ ထိုင်ရတာ သိပ်ကြည်နူးစရာကောင်းတာပဲ။ထမင်းစားပြီးတဲ့အခါ ထမင်းဘူးထဲမှာ ကျန်တဲ့ထမင်းစေ့ကလေးတွေကို အင်းလျားကန်ထဲကို ပစ်ချတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ငါးရှည်ရှည်ကလေးတွေက ထမင်းလုံးကလေးတွေကို ပြေးပြီး ဟပ်ကြရော။ လျှပ်စစ်ဓာတ်လွှတ်တတ်တဲ့ ငါးကလေးတွေလို ပြောကြတယ်။ သူတို့ကိုသွားထိမိရင် ကျင်ကျင်သွားတယ်။

အခန်း ၆-4 အကြောင်း ပြောရဦးမယ်။

ဒီလိုလေ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အဲဒီ အခန်းက ကျယ်လဲကျယ်တယ်။ ပြီးတော့ကျတော့။ တက္ကသိုလ်မှာ ရှိတဲ့ အခန်းတွေထဲမှာ အမှော င်ဆုံးပဲ။ အတွဲ လေး ငါးတွဲ လောက်များ တော့ တစ်ချောင်စီမှာ ကပ်နေလိုက်ရင် ပျောက်ထွက်သွားတာပဲ။ အဲဒီ အခန်းက ဘာလို့မှော င်ရတာ လဲဆိုတော့ အခန်းကိုကာထားတဲ့ မှန်တွေကို အပြင်ကနေ မီးခိုးရင့်ရောင် ဆေးတွေ သုတ်ထားလို့၊အရင်က လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်းလုပ်ဖူးလို့ အလင်းရောင်မဝင်အောင် ဆေးသုတ်ထားတာ ထင်တယ်။ အင်းပေါ့... ဓာတ်ဆေးတချို့ဟာ အလင်းရောင်ထိရင်ဓာတ်ပြယ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။

သို့ ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းနီနံ့ကလေးတွေကတော့ အလင်းရောင်မဝင်ဘဲနဲ့လဲပြယ်တတ်တာပါပဲ။

၆-4မှာ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်တာ များ တယ်။ ဘာလို့ဆို အဲဒီ အခန်းက မှော င်တယ် မဟုတ်လား။ အို... ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ။ အေးကလူတွေ မြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ မထိုင် ချင်ဘူးဆိုလို့ အဲဒီ မှာ ထိုင်တာပါ။ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းနီကို အငမ်းမရ နမ်းတာထက် လက်မောင်းကလေးကို ဖြေးဖြေးလေး နမ်းရတာ ကို ပိုပြီး နှစ်သက်တယ်ဆိုတာမသိကြဘူးလား။

၆-4မှာ ဆိုရင် တံခါးပိတ်ထားလိုက်တဲ့အခါ အပြင်ကနေ ဘယ်လိုမှမမြင်နိုင်တော့ဘူး။ ချောင်းကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင်လဲ တံခါးကိုဖွင့်ကြည့်မှမြင်ရတယ်။

သို့ပေမယ့် အဲဒီလို တံခါးကိုဖွင့် ခေါင်းကြီးကို ပြုပြီး ချောင်းကြည့်တာမျိုးဟာ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အပြုအမူလို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက ခံယူထားကြတာကို သိကြပါရဲ့ လား။

ချောင်းကြည့်တယ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီလို ကျွန်တော်တို့ကသူများ တွေ မချောင်းကြည့်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ ထိုင်တတ်တာကို ချစ်သူငယ်ချင်းတွေက မကြည်လင်ကြဘူး။ မျိုးမြင့်လွင်က ဘာပြောလဲ သိလား။

“မင်းကလဲကွာ၊ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် မကြင်နာဘူး၊ ဟိုး...အမှောင်ခန်းထဲ သွားထိုင်တယ်။ ငါနဲ့ ဒါဒါဆိုရင် လူတွေ မြင်သာတဲ့နေရာမှာ ပဲထိုင်တယ်။ ချောင်းချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလဲ မြင်သာပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့”

အမယ်...သူကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ချောင်းချင်ချောင်းပါစေဆိုတဲ့စေတနာနဲ့...တဲ့။ တကယ်တော့ စေတနာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရက်မရှိတာ။

တကယ်တော့ ဒီကောင်တွေ လိုက်မချောင်းနိုင်တဲ့ နေရာကို သွားရတာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဒီကောင်တွေက သိပ်လောင်တာ။ သူတို့မြင်သာတဲ့အခန်းမျိုးမှာ သွားထိုင်မိရင် အခန်းဘေးကနေ ဖြတ်လျှောက်ပြီး...

“မီးသတိပြုပါဗျို့” လို့ အော်သွားတတ်တယ်။ မီးလောင်တယ်ဆိုတာ ကို သိပြီးကြပြီ မဟုတ်လား။

အင်း...ဟုတ်တယ်။ဟုတ်တယ်။ဒီကောင်တွေကအတွဲ ချောင်းရတာ ကိုသိပ်ဝါသနာပါတာ။ ဘယ်လောက်ထိ ဝါသနာပါလဲဆိုတော့... ကင်းကောင်ကြီးဆိုရင် သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတာကိုတောင် မသွားဘဲနဲ့ အတွဲ လိုက်ချောင်းတယ်တဲ့။

မောင်ရှန်ကျတော့ တစ်မျိုးလေး...။ မိစံနဲ့ အခန်းထဲမှာ တူတူထိုင်နေရင်းကနေ မိစံကို လှည့်စကားပြောသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ မိစံရဲ့ လက်မောင်းကြားကနေ သူတို့နောက်က အတွဲ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ချောင်းကြည့်တာကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးတယ်။ အင်းပေါ့... ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကောင်တွေအတွဲ ကို သွားချောင်းလို့ မြင်တာပေါ့။ ချောင်းတဲ့ နေရာမှာ

တော့ အဲသလောက်ဝါသနာပါကြတာ။

 (သြော်...လှေကားခေါ် မောင်စံရှားလား။ ဒီကောင်ကတော့
ချောင်းရုံသက်သက်ပါပဲ။ ဘာလို့ဆို ဒီကောင်မှာ ရည်းစားမှ မရှိတာ။ ဟုတ်တယ်။ ရည်းစားမရှိ
ငုံးတိတိပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းပဲ။ တစ်ဦးတည်းဘီလူးကြီးအာဠာဝက ဆိုတာ ဒီကောင်ပေါ့။

 ပူနိပ်နဲ့ ဒီကောင်နဲ့ ပေါင်းပြီး မျောက်သင်းကွဲ အသင်းအဖွဲ့ ဖွဲ့ထားကြတယ်။

 ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီကောင်တွေအကြောင်း ရောက်သွား၊
ပျင်းနေကြပြီလား ဆောရီးနော်။

*

 အေး စိတ်ကောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်က ချောတယ်။ အေးကစိတ်ကောက်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောတဲ့အခါ၊ ကျွန်တော်ကစကားပြောရင် ဟိုဘက်လှည့်ပြီး နေတဲ့အခါ၊
ဘာမှမစားသောက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုစုပြီးနေတဲ့အခါ... ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းနည်းတာပဲ။
တစ်ချိန်ထဲမှာ တကယ်ဝမ်းနည်းတာ မဟုတ်တာလည်း သိနေတယ်။ စိတ်ပြေသွားတဲ့အခါ
ပျော်ရမှာ ကိုတွေးပြီး ကြိုတင် ဝမ်းသာနေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ စိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာ
စိတ်ဆိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာက တကယ် ဒေါသမဖြစ်ဘဲ
ဒေါသဖြစ်ချင်ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်လား။

 ဒီလိုလေ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့။

 ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခင်တဲ့ ဒေါက်တာတုတ်ဖုံရဲ့ မွေးနေ့တုန်းကပေါ့။ ကျွန်တော်
အရက် နည်းနည်းသောက်တာ အေး သိသွားတယ်။ ဆန်နီသွားထောင်တာပေါ့။ သူက အေး ကို
သွားပြောတယ်။

 “အဲဒီ တုန်းကဟာ

ငါတို့ကတော့တစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီးဘေးဖယ်နေလိုက်တာ၊ မြင့်သောင်းကြီးကတော့
ရေရေလည်လည် ကြိတ်တာပဲ။ ဆရာတစ်ခွက် သူတစ်ခွက် နှိပ်လိုက်ကြတာ၊ နောက်ဆုံးတော့

ထမ်းပြီး ပြန်ရတာ ပဲ”

အေးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကောက်ရော။

“ကိုယ် နည်းနည်းလေး သောက်တာပါကွာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ထိုင်နေရင် မင်္ဂလာယူသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ အားနာတာနဲ့”

ကျွန်တော် အေးရဲ့ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်တယ်။ အေးက ကျွန်တော့်လက်ကိုပုတ်ချတယ်။

“တကယ် နည်းနည်းလေးပါကွာ”

အေး နှုတ်ခမ်းစုလိုက်တယ်။

“ဆန်နီ သက်သက်မဲ့ ဝင်ထောင်တာပါ”

အေးငိုနေပြီ။

“ဟင်...အေးငိုနေတယ်၊ မငိုပါနဲ့အေးရယ်၊ ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

အေးရဲ့ ကိုယ်ကလေးက သိမ့်သိမ့်တုန်နေတယ်။

“ကို မှာ :သွားတယ်အေး၊ ကိုမှာ :သွားတယ်၊ အေး စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်မိတာ ကို မှာ :သွားတယ်”

အေးက ရှိုက်နေတုန်းပဲ။

“ဟင်...အေး ဝမ်းနည်းအောင် လုပ်တဲ့ ပါးစပ်၊ အေးမကြိုက်တဲ့အရက်ကို သောက်တဲ့ ပါးစပ်၊ ကဲကွာ...ကဲ...ကဲ”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို ကျွန်တော် လက်နဲ့ရိုက်တယ်။

“အို...”

အေးက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားတယ်။

“အေး ကိုကို စိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝမ်းနည်းလို့ပါကိုရယ်”

“တော်ပြီအေး၊ နောက်ကို အရက်ဆိုရင် အနံ့တောင် မခံတော့ဘူး”

အေးမျက်နှာက ပြုံး လာပြီ။ မျက်ရည်တွေကျနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြုံး တာ ဘယ်လောက် ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်လှပါသလဲ။ ကျွန်တော်က အေး ကို ပြောပြတယ်။

“ကိုကိုလေ သူငယ်ချင်းတွေက “အတုလ” လို့ခေါ်ကြတယ်၊ ဘာလို့ အဲ့လိုခေါ်တာလဲဆိုတော့ ကိုက အေးကို အချစ်စစ် အချစ်မှန်နဲ့ချစ်တဲ့အကြောင်းကို သူတို့ကို ပြောပြတယ်၊ အချစ်စစ်ကို အင်္ဂလိပ်လို True love လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲ...ထရူးလစ်အကြောင်းကို ကိုက ခဏခဏပြောလွန်းလို့ တို့ကို “ထရူးလစ်”လို့ ခေါ်ကြရကနေ “အတုလ” ဖြစ်လာတာ” အေးက ငိုပြန်ရော။

“ဟင် အေး၊ ဘာလို့ငိုရပြန်တာလဲကွယ်”

အေးက ခေါင်းခါတယ်။ ပြီးတော့မှ

“ခုတစ်ခါ အေး ငိုတာက ဝမ်းသာလို့ပါ၊ အေး ကို ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရလို့ ဝမ်းသာလို့ ငိုတာပါ”

အေးရဲ့ ရှိုက်သံပျောက်သွားအောင်အေးရဲ့

နှုတ်ခမ်းကလေးကိုပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းနဲ့။ မောင်ရှန်ရဲ့

အဘိဓမ္မာကလေးကို သတိရတယ်။ ခဏခဏ စိတ်မကောက်တတ်တဲ့လူဟာ

တစ်ခါစိတ်ကောက်ပြီဆိုရင် တစ်သက်စာပြတ်ကရော။ ခဏခဏ

စိတ်ကောက်တတ်တဲ့လူကတော့ အဲလို မဟုတ်ဘူး။ “အင်းလေ...ခဏခဏ စိတ်ကောက်တယ်

ဆိုကတည်းက ကြာကြာမကောက်တတ်လို့ပေါ့။ ခဏခဏ စိတ်ကောက်တော့ ခဏခဏ

ချော့ရတယ်။

ခဏခဏ စိတ်ပြေတယ်။ ခဏခဏ ပျော်စရာ ကောင်းတယ်တဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့။

စိတ်ကောက်ပြီးလို့ စိတ်ပြေကြတဲ့အခါ တစ်ယောက်ကသူမှာ ပါတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်။

တစ်ယောက်ကလည်း သူကပိုမှာ :တာပါလို့ဝန်ခံတယ်။ အရှုံးပေးတာ ပြိုင်ကြတာပေါ့လေ။
လူတွေဟာ အနိုင်ရရင်ပျော်ကြတယ်တဲ့။ သို့ ပေမယ့် ချစ်သူကို အရှုံးပေးကြသလား။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အေးနဲ့ သိပ်ချစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့
သိပ်ချစ်ကြတာကို သူငယ်ချင်းတွေလည်း သိတယ်။ ဆရာ ဆရာမ တွေလည်း သိတယ်။
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကိုမောင်စိန်တို့၊ ရွှေစိုင်းတို့၊ ဖြူဝင်းတို့လည်း သိတယ်။
နွားနို့ပူလေးရောင်းတဲ့ မာမူကြီးလည်း သိတယ်။ အို...ဝိဇ္ဇာဆောင်ကို စောင့်ရတဲ့
အန်ထော်နီတောင် သိတယ်။

*

ကျွန်တော်တို့လွမ်းတဲ့အခါကျတော့ ဘယ်သူကများ သိကြပါသလဲ။
ရေတမာပင်ကလေး တွေကတော့ သိကြပါသလား။

ဒီလိုလေ၊ ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့...ကျွန်တော် ကွင်းဆင်းဖို့ ခရီးမထွက်ခင်
တစ်ရက်ကစပြီး ကျွန်တော်နဲ့အေးနဲ့ လွမ်းကြတယ်။ အဲဒီ
နေ့ကယုဒသန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြတယ်။

အေးကကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းမှီထားတယ်။ ကျွန်တော်ကအေးရဲ့
ဆံပင်ကလေးတွေကို လက်နဲ့ထိုးဖွနေမိတယ်။

“ကို မနက်ဖြန် သွားရတော့မယ်နော်”

သိလျက်သားနဲ့ အေးက မေးတယ်။

“တစ်လတောင် ကြာမှာ နော်”

သိလျက်သားနဲ့ အေးက မေးတယ်။

“သိပ်ပင်ပန်းမှာ ပဲနော်”

သိလျက်သားနဲ့ အေးက မေးတယ်။

“ကျွန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါနော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“နက်ဖြန် အေး လိုက်ပို့နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ကိုက ဘာလို့ စကားမပြောရတာလဲ”

“ကို အေး ကို ဝမ်းသာစရာစကားပဲ ပြောချင်တယ်”

“ကိုက အခု ဝမ်းနည်းနေတာလား”

“အေးကကော”

“ချစ်သူနဲ့ခွဲရလို့ ပျော်တဲ့လူ မရှိပါဘူး”

“ကို သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်”

“အေးတော့ သိပ်လွမ်းနေမှာပဲ”

“ဖီးလ်မဆင်းရဲအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

အဲဒီနေ့က စကားမပြောဖြစ်ကြဘူး။ ဝမ်းနည်းတဲ့အခါကျရင်

ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စကားတွေကို ဘယ်သူကများ ပြောချင်လိမ့်မှာလဲ။

အေးက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှာ ဘဲတစ်ချိန်လုံးမှီပြီး နေတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း အေးရဲ့ ဆံပင်ကလေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး နမ်းနေမိတယ်။

ပြန်ခါနီး ကျတော့အေးကကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ထားလိုက်တယ်။

အေးရဲ့ ကိုယ်ကလေးက တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသလိုပဲ။

ငှက်ကလေးက လွမ်းတေးကိုဆိုတဲ့အခါ...

ငိုချင်ရက် လက်တို့ဖြစ်နေတဲ့

ဝါးရံပင်ကလေးဆီကရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရတယ်။

အင်းလျားကန်ကြီးက မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားတယ်။

ကြေးခြင်သံညီနောင်က မျက်ရည်တွေ ကျနေတယ်။

သစ်ပုပ်ပင်ကြီးက လက်ပြန့်တတ်ဆက်တယ်။

အေး ကို ခွဲခွာသွားရမှာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီးကို

ခေါင်းပေါ်တင်ထားရသလိုပါပဲလား။

လွမ်းရဆွေးရမယ့် ရက်တွေဟာ အဓိပတိလမ်းမကြီးလို ရှည်လျားတော့မှာ

ပါလား။

ပြန်လည်ဆုံဆည်းရမယ့်ရက်ကိုစောင့်ရတာ ဟာယုဒသန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း

မျှော်စင်ကြီးကို မော့ကြည့်ရသလိုပါပဲလား။

သူငယ်ချင်းတို့ရယ်...

တစ်လဆိုတဲ့အချိန်ကို ချက်ချင်း ကုန်သွားအောင် နေမင်းကြီးကိုဝိုင်းကူ

တွန်းပေးကြပါလားကွယ်။

အခန်း(၂)

“ဗတ်”

မြင့်သောင်း၏ ခေါင်းကို ငှက်ပျောခွံတစ်ခု လာမှန်သည်။

“ဘယ်ကောင်ပစ်တာလဲကွ”

သူဒေါသဖြစ်သွားသည်။ သူ့အတွေးကိုငှက်ပျောခွံက

လာရောက်နှောင့်ယှက်လိုက်တာကိုး။ သူ့အတွေးစတိုသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ
ရထားပေါ်သို့ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ပြန်လည်ထွက်ပြေးလာကြရသည်။

တရားခံကို သူ မရှာတတ်။ မှာ င်နေသည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ပြောလေ”

မျိုးမြင့်လွင်သည် သူ့နားရပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ဝိုင်းသော် ပစ်တာဖြစ်မယ်၊ ခုန ဒီကောင်

စကားပြောသံကိုကြားရတာ တစ်ခုခုကို ဝါးစားရင်းက ပလုတ်ပလောင်းပြောတဲ့ အသံမျိုးကွ”

ဝိုင်းသော်ရှိရာသို့ မြင့်သောင်း လျှောက်သွားသည်။

“ငဝိုင်း”

ဝိုင်းသော်လည်းစစ်တုရင်ကစားနေရာမှမော့ကြည့်သည်။

သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဒီကောင်ပစ်တာမှန်း သိလိုက်သည်။ ဝိုင်းသော်
မျက်နှာကစပ်ဖြူ။

“ငါ့ကို ငှက်ပျောခွံနဲ့ပစ်တာ မင်း မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ”

ဟောက်လိုက်သောကြောင့်ဝိုင်းသော်မျက်နှာတည်သွားသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ငါ ဒီမှာ ချက်စ်ထိုးနေတာပါ”

“မညာနဲ့မင်း ခုန စကားပြောသံဟာ တစ်ခုခုကို

ဝါးနေရင်းကပြောမှန်းသိသာနေတယ်”

“ငါ ဘာမှ မစားဘူး”

“မင်း မြောင်မလိမ့်နဲ့”

“ခက်ပါလား၊ ငါ့ဟာငါ ချက်စ်ထိုးနေတာ၊မင်းကိုတောင်ဂရုမစိုက်အားဘူး၊

မယုံရင် ဒီကောင့် မေးကြည့်”

ဝိုင်းသော်က ကစားဖက်ကိုအောင်ကို မေးငေါ့ပြသည်။

ကိုအောင်အပြောရခက်နေသည်။

“ငါလဲ မသိဘူး၊ ဘုရင်မကြီး အစားခံရလို့ စိတ်ညစ်နေတာ”

မြင့်သောင်း စိတ်တိုလာသည်။ အခြေအနေက နံနံတင်းမာလာပြီ။

“ငဝိုင်း မင်းတစ်ခွန်းထဲပြော၊ မင်းပစ်သလား၊ မပစ်ဘူးလား”

“မပစ်ဘူး”

“ပစ်တယ်၊ မင်း ပစ်တာ”

“မပစ်ဘူး”

“ပစ်တယ်”

“မပစ်ဘူး”

မြင့်သောင်းက ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့၊ သူရယ်လိုက်သည်။

“ဝိုင်းသော်ရာမှန်မှန်ပြောပါကွာ၊ ငါသိချင်တာကတခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊

ခုနုငှက်ပျောခွံဟာ မင်းစားပြီး ပစ်လိုက်တာဆိုရင် မင်းမှာ ငှက်ပျောသီးကျန်သေးရင် ငါ့ကိုလဲ တစ်လုံးလောက်ကျွေးပါလို့ ပြောမလို့”

“မင်းအလာကောင်းပေမယ့်အခါနှောင်းသွားပြီသူငယ်ချင်း၊

ခုနုစားတာနောက်ဆုံးအလုံးပဲ”

“မအေပေး၊ ခုနတော့ မင်းပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“အေးလေ ငါပြောတာက ငှက်ပျောသီးစားတယ်လို့သာ ပြောတာပဲ၊ ငှက်ပျောခွံနဲ့ ပစ်တယ်လို့မှ မပြောဘဲ”

“မင်းမပစ်လို့ ဘယ်ခွေးကောင်ပစ်မလဲ၊ ကဲ မင်းတကယ် မပစ်ဘူးဆိုကျိန်ပြောမလား”

“ပြောမယ်”

“ဘုရားစူး”

“ဘုရားစူး”

“မိုးကြိုး ပစ်”

“မိုးကြိုး ပစ်”

“ကားတိုက်သေ”

“သေကွာ”

“နှမပေး”

“ပေးကွာ”

“ဒါဆို ကျေနပ်ပြီ”

မြင့်သောင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဝိုင်းသော် အခံရခက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာကျေနပ်တာလဲ”

“နှမပေးတာကျေနပ်တာလေ၊ မင်းပစ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်းနာစရာ
မလိုပါဘူး”

“အဲ...”

ဝိုင်းသော် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူ ခံလိုက်ရပြီ။
သူငယ်ချင်းတွေကဝိုင်းအော်ကြသည်။

“ဟေ့...ဝိုင်းသော်ကြီး ခံလိုက်ရပြီဟေ့၊ သာပေါကြီးဟေ့”

“ဟ...ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မီးလောင်တာ”

ရထားလမ်းခရီးသည်ပျော်စရာ။ ဟိုရောက်လျှင် သူတို့သည် ဒုက္ခများ ၊
ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု များ နှင့် ကြုံတွေ့ရမည်ကို မသိမဟုတ်သိပါသည်။ သို့
ရာတွင် လူငယ်ဆိုသည်မှာ ဒုက္ခတစ်ခုကို ကြုံတင်တွေးတော၍ ပူပန်နေတတ်ကြသူများ
မဟုတ်ကြပါ။ ဒုက္ခကို တကယ် ရင်ဆိုင်လာရသော
အခါတွင်လည်း စိတ်ညစ်စိတ်ပင်ပန်းကြရမလား၊ ပျော်ရွှင်စွာ ရင်ဆိုင်ကြရမလား
ဆိုသည်ကိုလည်း ကြုံတင်တွေးတောနေတတ်ကြသူမျိုး မဟုတ်ကြပါ။

ခုလောလောဆယ်တော့ ပျော်တာကိုပဲ သူတို့သိသည်။ စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောမည်။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင်မည်။ ဂစ်တာတီးမည်။ ရှိုးဝိုင်းကလေး ဘာလေး
လုပ်ချင်လုပ်ကြမည်။ နံနံကြေးပေါ့။ တချို့လည်း အချစ်ကလေးတွေအကြောင်းကို ခဏတစ်ဖြုတ်
စဉ်းစားချင်စဉ်းစားကြမည်။

ပျဉ်းမနားဘူတာမှာ ရပ်သောအခါ ဆန်နီသည် ချစ်မျက်မှန်ဆီသို့ စာတစ်စောင်
ထပ်ထည့်သည်။ ဘူတာရုံက စာတိုက်ပုံးမှာ ညကြီးမင်းကြီးဆင်းထည့်ရတာ ။
သာစည်ဘူတာသို့ ရောက်လျှင် သူတစ်စောင် ထပ်ထည့်လိမ့်ဦးမည်။

လွန်တာပေါ့ ဆန်နီရယ်၊ ကမ္ဘာလွန်ပဲ။ ပဲခူးမှာ တစ်စောင်၊ ပျဉ်းမနားမှာ တစ်စောင်၊ သာစည်မှာ တစ်စောင်။ ထိုစာသုံးစောင် စလုံးသည် ချစ်မျက်မှန်ဆီသို့ တစ်နေ့ထဲတွင် တစ်ဖြိုင်တည်း ရောက်သွားလိမ့်မည်ဟု သင်မသိလေသလား မောင်ဆန်နီ။

သာစည်ဘူတာရောက်တော့ ရောင်နီပင်မလာသေး။ ရထားသည် သူတို့တွဲ ကို ဖြုတ်ချန်ထားခဲ့ပြီး ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ သူတို့တွဲ ကို ရွှေညောင်ရထားက လာဆွဲလေသည်။

သာစည်မှ လွန်သည်နှင့် ရာသီဥတုသည် နည်းနည်း ပြောင်းလဲလာသည်။ ချမ်းစိမ့်စိမ့်။ ရှမ်းပြည်နယ်၏ အဝင်အရပ်မှ ဆောင်းဦးသည် သူတို့ကို စတင် ဆီးကြိုလေပြီ။

ဘုရားငါးဆူဘူတာမှာ သူတို့ဆင်းကြသည်။ နံနက်စောစောရှစ်နာရီခန့်။ နေ ကောင်းစွာ မပွင့်သေး။ အုံ့တုံ့တုံ မှိုင်းတိုင်းတိုင်း။

သူတို့လူအုပ် ဆင်းလိုက်သောကြောင့် ရထားမှာ လူ တော်တော်ချောင်သွားသည်။ ရထားကြီးသည် ခုမှ ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် မြူး ကြွစွာ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူတို့ကို စခန်းချမည့်ရွာသို့ လိုက်ပို့ပေးမည့် ကားသည် ရောက်မလာသေး။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီကျော်လောက် စောင့်ရလိမ့်ဦးမည်။ စောင့်ရမည့် အတူတူမို့ ဆရာက သူတို့ကို ဟိုနားသည်နား သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဆယ်နာရီတိတိတွင် လူပြန်ဆုံကြရမည်။

ဒီနေ့သည် ဈေးနေ့ဖြစ်သည်။ မြေပြန့်သားတို့အဖို့တော့ နေ့တိုင်းသည် ဈေးနေ့ပင်။ သို့ ရာတွင် သူတို့အရပ်မှာ တော့ ငါးရက်မှတစ်ကြိမ် ဈေးနေ့ရှိသည်။ ဈေးနေ့မဟုတ်သော နေ့များ တွင် ဈေးသည် ခြောက်ကပ်ကပ်နေ၏ ။ ကုန်ခြောက်ရောင်းသောဆိုင် တစ်ဆိုင်စ နှစ်ဆိုင်စနှင့် တရုတ်၊ ကုလားကုန်စုံဆိုင် များ သာဖွင့်သည်။ သားစိမ်းငါးစိမ်ဆိုင်မရှိ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုင်မရှိ။ ဈေးနေ့ကျမှသာ အနီးအနားရွာများ မှ ဈေးသည်တို့ အစုံအလင် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုနေ့မျှ မှဟင်းသီးဟင်းရွက်စိမ်းစိမ်းစိုစိုကိုရသည်။ သားစိမ်းငါးစိမ်းကိုရသည်။ ထိုအရပ်တွင်

ကြက်သားဘဲသား ရှားသည်။ ဝက်သားကိုသာ သုံးကြသည်။ ငါးကား အရှားဆုံး၊ ရှိလျှင်လည်း မြေပြန့်မှ ငါးမျိုးမဟုတ်။ ပုစွန်မူ မရှိသလောက်ပင်။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်တော့ အရမ်း ပေါများ သည်။ သူတို့ဆီက အဓိကစိုက်ပျိုးပင်များ မဟုတ်လား။ ကြက်သွန်ဖြူလည်း ပေါသည်။ လက်ဖက်ခြောက်လည်း ပေါသည်။ သူတို့ဆီက ချိန်ခွင်မှာ မြေပြန့်ကလို ချိန်ခွင်ခွက် နှစ်ခုပါသော ချိန်ခွင်မဟုတ်။ ချိန်ခွင်ခွက် တစ်ခုသာ ပါသည်။ ကျန်တစ်ဘက်ကအလေး။ အလေးမှာ လည်း တစ်မျိုးတည်းသာ၊ ဝင်ရိုးနှင့်ချိန်ခွင်ခွက်တို့၏ အကွာအဝေးကို ရွေ့ပြောင်းပေးခြင်းဖြင့် လိုအပ်သော အလေးချိန်ကို ချိန်တွယ်ရသော ချိန်ခွင်မျိုးဖြစ်သည်။ ရူပဗေဒ သဘောအရ “လည်ကိန်းများ ၏ နိယာမ”ကိုအခြေခံထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ ရာတွင် ဈေးသည်များ ကား ရူပဗေဒကိုသိကြမည် မဟုတ်။ လက်တွေ့ အလုပ်သဘောအရသာ နားလည်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအရပ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်၏ အစပ်သာ ဖြစ်သောကြောင့်လူမျိုးစုံတွေ့ရသည်။ ပအို၊ တောင်သူ၊ ပဒေါင်း၊ မြန်မာ အစုံပင်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်အရပ်၌ မဆို တွေ့နိုင်တတ်သော လူမျိုးများ လည်း ရှိသည်။ တရုတ်နှင့်ကုလားများ ။

စုရပ်တွင်ပြန်ဆုံကြပြီးမကြာမီကားတွေ့ရောက်လာသည်။ သူတို့ကိုကွင်းနယ်မြေအရောက် ပို့ပေးမည့်ကားများ မှာ ကျောက်သယ်မည့်ကားတွေ၊ အမိုးမရှိ ထိုင်ခုံမပါ။ ကားပေါ်မှာ ဖုန်မှု နဲ့တွေ့အများ ကြီးသို့ ရာတွင်သူတို့ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

ခရီးကြမ်းစလေပြီ။

သူတို့သွားနေသော လမ်းသည် အဓိပတိလမ်း မဟုတ်။

သူတို့စီးနေသော ကားသည် လေးလင်းဖယ်ရီးကား မဟုတ်။

သူတို့ရှေ့ရှုနေသော ခရီးသည် ပျော်ပွဲစားခရီးမဟုတ်။ ချူ

ငိုဝမ်းတို့ပြွမ်းသောလမ်း၊ ကျောက်သယ်သော ထရပ်ကား၊ ကြမ်းတမ်းပင်ပန်းသော ခရီး။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မျက်စိထဲတွင် မှန်းကြည့်ပါ။

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဂိုးလိဆာကယ်လိ၊ ယူအက်စ်အေ၊ ဆိုနစ်၊ ဘလက်အင်ဂိုက် တံဆိပ်တို့၊
တပ်ထားသော ဂျင်းရှပ်။ အလျောင်း၊ အတီး၊ ဘေးဘီတို့ချုပ်သောဖလဲဘောင်းဘီ။
ကမ္ဘာဇာတံဆိပ်ပါသောလွယ်အိတ် တို့ကိုသာ မြင်ယောင်လိမ့်မည်။

အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ချစ်သူ၏ သက်တော်စောင့် တာဝန်ကို
ထမ်းဆောင်နေသော၊ ပုဂံလမ်းပေါ်တွင် ထီးတော်မိုး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသော၊
ကံ့ကော်တောတွင် အနမ်းတော်ဆက် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသော လုလင်ပျိုတို့၊
အဖြစ်သာ မြင်လိမ့်မည်။

မြေပုံကိုကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ ကွန်ပက်စ်ကို ကိုင်၍ လည်းကောင်း၊
တူတစ်လက်ဖြင့် ကျောက်ခဲများ ကို ထု၍ လည်းကောင်း၊ နေပူထဲတွင်တကုပ်ကုပ်လုပ်ရင်း
တောင်ပေါ်သို့ တက်နေသော ခရီးကြမ်းသမားများ အဖြစ်ဘယ်သူကများ မြင်ပါမည်နည်း။

မုတ်ဆိတ်ကုင်စွယ်တို့ထူထပ်လျက်၊ ချွေးသံရွှဲစိုလျက်၊
ညစ်ပေသောအဝတ်အစားများ ကိုဝတ်လျက်၊ နေလောင်သောကြောင့်အသားရောင်တို့သည်ညို၊
ညစ်လျက်ရှိသော အလုပ်ကြမ်းသမားများ အဖြစ် ဘယ်သူကများ မြင်ပါမည်နည်း။

ထိုအလုပ်မျိုးကို ဘယ်သူကများ ပျော်စရာဟု ထင်ပါမည်နည်း။ သို့ ရာတွင်
သီချင်းသံတို့သည် တည့်ည့်။ ဘူမိဗေဒကျောင်းသားနောင်တော်တစ်ယောက်
စပ်ဆိုခဲ့သောသီချင်း။

“မြေနီလမ်းကလေး” တဲ့။

တို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေ...တို့ညီအစ်ကိုတစ်တွေ...အို မပျင်းကြဖို့ချီသီချင်းများ
ဆိုနေ၊ တောမြိုင်ခြေကျော်လွှား မမောနိုင်ပေမော်ကြား... ဘယ်ညာမသွေတမ်း... ခြေလှမ်းပြို
င်နေ ချောင်းကိုဖြတ်တောင်ကိုပတ် မရပ်မနား တစ်တပ်တအား...
မှတ်သားလေ့လာ...ဤမြေလွှာအကြောင်း သိကောင်းစရာ...။

မိုးသောက်ချိန် အရက်ဦးနေခြင်းပူးပလေ ထကြဟေ့ရွှင်ကာမြူး လေပြည်ဖြူး
နေ၊ စခန်းချရာမြေမှ...ထွက်ခွာကြလေ... လက်တွေ့ပညာဆည်းပူးရန်သာ... ဘယ်ညာခြေလှမ်း

ရှေ့ကိုလှမ်းနေ မှိုင်းညို၊ ညို၊ တောင်ခြေတွင်း ခဝပ်ဆင်းနေ... အို...

မြေနီလမ်းကလေးရေ...တို့ညီအစ်ကို တွေများ ကို ဆီးကာကြိုနေသလားလို့ စိတ်မှာ
ထင်စားမိပြီလေ...။